

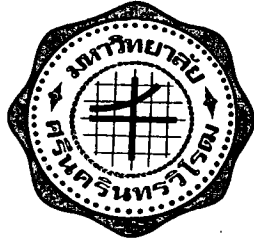

A
C40011
9528

အိမ်ထောင်ရေး
အကျိုးအမြတ်

A.
040.11
2528

หนังสือต้อนรับเพื่อนใหม่
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
ประจำปีการศึกษา 2528

พิมพ์ครั้งที่ 1
โดยฝ่ายสาราณียากร
องค์การนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

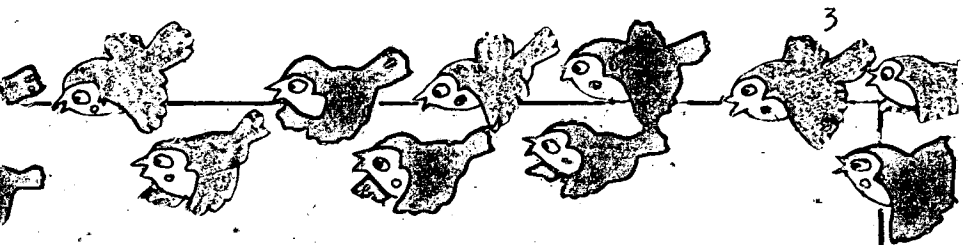
เอกสาร มคอ. 0895

copy 2

สารบัญ

สาส์นจากนายกองค์การนิสิต	4-5
กลุ่มกิจกรรม	6-8
โครงการตลอดปี 2528	11-12
ของฝากจาก...สโมสร, ชมรมต่างๆ	13-45
เพลง มหาวิทยาลัย	46-49
เกรคนั้นสำคัญไฉน	50-51
ห้ายังไงถึงจะได้เกรด 4	52-54
บทกวี	55
คุยกับน้องใหม่	56-58
คุยกับน้อง...เรื่องอุดมการณ์	59-67
บทความเรื่อง นาฬิกา...แห่งวัย	68-69
บทกวี	70

หน้า

บทความ

เมื่อเจ้าค้นหา...สิ่งที่มุ่งหวัง 71-74

เรื่องสั้น

ฉันทกลางแคค 76-91

ขอขอบคุณ 92-95

แนะนำทีมงานสารานุกรม 96-97

คุยกันท้ายเล่ม 98-99

สาสน์จากนายคอบด์การ์นิลิต

องค์การนิลิต ขอต้อนรับเพื่อนใหม่ทั้งหลายด้วยความยินดี เพื่อน คือ พลังของคนหนุ่มสาวที่ก้าวสู่มหาวิทยาลัยถิ่นเทาแดง แห่งนี้ เธอคือผู้โชคคี่ที่มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนในระดับอุดมศึกษา ในขณะที่คนส่วนใหญ่ในประเทศไม่มีโอกาส เธอเป็นความหวังของคนส่วนใหญ่ ในการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาสังคมทั่วไปให้เจริญ

การดำเนินชีวิตในสถาบันแห่งนี้ เพื่อนต้องแยกให้ออกว่า อย่างไหนคือประโยชน์ส่วนตัวหรือส่วนรวม ประโยชน์ส่วนตัวนั้นก็คือ เพื่อนต้องพยายามศึกษาหาความรู้กับอาจารย์หรือในห้องสี่เหลี่ยม และค้นคว้าจากห้องสมุด เมื่อจบแล้วเพื่อนก็จะได้ความรู้ไปประกอบอาชีพ ส่วนประโยชน์ส่วนรวมนั้นก็คือ สิ่งที่ไม่พบในห้องสี่เหลี่ยม แต่เพื่อนจะได้ฝึกบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวม หรือได้ประสบการณ์ที่แท้จริง เช่น จากการทำกิจกรรมจากองค์กร กิจกรรมต่างๆ เป็นต้นว่า ชมรมฝ่ายบำเพ็ญ ชมรมศิลปวัฒนธรรม ชมรมวิชาการ และชมรมกีฬาต่างๆ กิจกรรมเหล่านี้จะทำให้ห้องมีประสบการณ์ที่แท้จริงในการทำงานร่วมกัน คึกคักลงและแก้ไขปัญหาร่วมกัน รู้จักทำงานเพื่อสังคมที่แท้จริง ฝึกความสาม

พันธ์กับคนและงานอื่นๆ กล้าที่จะทำ พุก และแสดงความคิดต่อ
สาธารณชนได้

ฉะนั้น เพื่อนใหม่ที่สมควรจะดำเนินชีวิตที่เป็นประโยชน์
ส่วนตัวและส่วนรวมทั้งสอง คือศึกษาหาความรู้ จากการเรียน
การสอน และการทำกิจกรรมควบคู่กันไป หากทำได้สำเร็จก็หวัง
ได้ว่าเพื่อนจะเป็นบัณฑิตที่มีคุณค่าต่อสังคมในอนาคตอย่างแน่นอน

ศุภจิตศรัทธาและเชื่อมั่น

(นายชาย ผลกระโทก)

นายกองค์การนิสิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

กิจการรวม

ในการเริ่มต้นการเดินทางของถนนใหม่ในสังคมแห่งนี้
ยอมสับสนโศกเศร้า อ่างวาง อยู่ในท่ามกลางความหลากหลาย
หลายของผู้คนที่ต่างความคิดต่างจิตใจกัน ผู้มาใหม่ก็มักจะตั้ง
คำถามกับตัวเองว่า "เราจะไปไหนหรือทำอะไรดี นอกจาก
เรียน" จากจุดนี้จึงเกิดกลุ่มกิจกรรมขึ้น จากการรวมตัวของ
มวลนิสิต ที่มีแนวความคิด หักสนคติ คล้ายคลึงกันและต้องการ
ทำประโยชน์ร่วมกัน เพื่อสนองความต้องการของนิสิตทั่วไป
ในการเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อหาประสบการณ์ให้กับชีวิตนอก
เหนือจากการใช้ชีวิตในห้องเรียน

กลุ่มกิจกรรมภายใน ที่จัดตั้งขึ้นโดยถูกต้องตามข้อบังคับ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาควิชาศึกษานิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2523

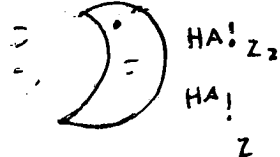
1. สถานิสิต มี 1 สถานิ
2. องค์การนิสิต มี 1 องค์การ
3. ชมรม มี 22 ชมรมดังนี้ คือ

3.1 ฝ่ายกีฬา

1. ชมรมกีฬา (ประกอบด้วย กีฬาฟุตบอล บาสเก็ตบอล
ซอฟบอล วอลเลย์บอล รับี้ ฮอกกี ตะกร้อ มวย เทนนิส
คาน กีฬาทางน้ำ ผู้ตัดสิน)

2. ชมรมเทนนิส

3. ชมรมแบดมินตัน

3.2 ฝ่ายบำเพ็ญประโยชน์

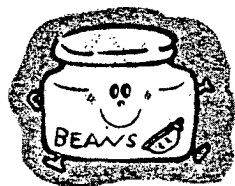
1. ชมรมผู้บำเพ็ญสาธารณประโยชน์
2. ชมรมอาสาพัฒนาชนบท
3. ชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
4. ชมรมคุ้มครองผู้บริโภค

3.3 ฝ่ายศิลปวัฒนธรรม

1. ชมรมศิลปวัฒนธรรมลานนา
2. ชมรมศิลปวัฒนธรรมอีสาน
3. ชมรมศิลปวัฒนธรรมทักษิณ
4. ชมรมศาสนาและวัฒนธรรม
5. ชมรมศิลปกรรม
6. ชมรมนาฏศิลป์
7. ชมรมวรรณศิลป์
8. ชมรมศิลปการแสดง
9. ชมรมดนตรีไทย
10. ชมรมดนตรีสากล
11. ชมรมขับร้องประสานเสียง
12. ชมรมพุทธศาสตร์

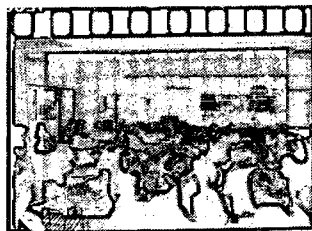
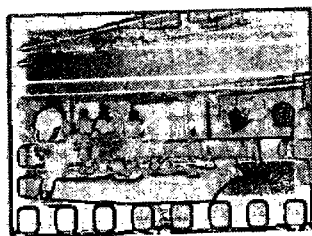
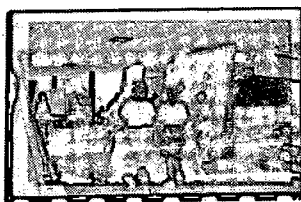
3.4 ฝ่ายส่งเสริมวิชาการ

1. ชมรมถ่ายภาพ
2. ชมรมรัฐศาสตร์สัมพันธ์
3. ชมรมภูมิศาสตร์

4. คณะกรรมการประสานงานคณะ (แต่เดิมเรียกว่า สโมสรนิสิตคณะ) มี 4 คณะ

- 4.1 คณะกรรมการประสานงานคณะมนุษยศาสตร์
- 4.2 คณะกรรมการประสานงานคณะวิทยาศาสตร์
- 4.3 คณะกรรมการประสานงานคณะสังคมศาสตร์
- 4.4 คณะกรรมการประสานงานคณะศึกษาศาสตร์

HELLO!

HELLO.

คณะกรรมการบริหารองค์การนิสิต

พรรคพลังประชาชน 2528

นายชาย ผลระโทก นายกองคการนิสิต

นายสมยศ กัลวีชา อนุนายกภายนอก

นางสาวบุญจันทร์ รัตนพลแลน อนุนายกภายใน

นายประสพพร โสณะชัย อนุนายกฝ่ายประสาน

นางสาวปรางทิพย์ ป้างพูนพงษ์ เลขานุการ

นายสมพร บุราช ฝ่ายวิชาการ

นางสาวเสาวนันท กัญพงษ์ สารานุกรม

นางสาวสายชล จุฑามณี เทรย์ชนิด

นายวีรชาติ บุญเสริมสุข ฝ่ายกีฬา

นายนฤพนธ์ สีเล็ก ฝ่ายประชาสัมพันธ์

นายพิเชษฐ วงษ์คำจันทร์ ฝ่ายศิลปวัฒนธรรม

นางสาวนภาพร ทวีรัตนพงษ์ ประชาสัมพันธ์

นางสาวสมใจ หิรัญชัยพัฒนา ปฏิคม

นายโรมัน แพรงสุวรรณ พิสด

นายถกม ไวจน ประยกุลพิชิต ฝ่ายแสงเสียง

นายพร พันธ์ เมธีจิรภาพร ลัทธิการ

0895

เอกสาร มคอ.

นายสมบุญ

นายทรงสิทธิ์

สวนส้มจีน

ศรีระอา

ฝ่ายหาทุน

ฝ่ายหาทุน

°อัน°

วันนี้...โลกสดใส

เพราะมีเธอ

แต่วันนี้...แหวดาดันหม่นหมอง

เพราะไร้ร่องรอยแห่งความเอาใจใส่

จากเธอ...

องค์การนิสิต

พรรคพลังประชาชนนิสิต

1. โครงการสัมมนาว่าร่วมองค์การ-สภา-พรรค นี.ค 2528
พ.นครศิรินทร์ราช นี.ค 2528
2. โครงการรณรงค์การเลือกตั้งซ่อมเขต 3 เม.ย 2528
3. โครงการประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัย ปี 2528
4. โครงการวารสาร "คลื่นใหม่" ฉบับรับน้อง ก.ค 2528
5. โครงการเสียงตามสาย มิ.ย 2528
6. โครงการร่วมปฐมนิเทศน์แนะนำชมรม 13 มิ.ย 2528
7. โครงการรณรงค์สร้างสะพานลอย ถนนอโศก เม.ย 2528
8. โครงการจัดสร้างเวทีมาทรฐาน มิ.ย 2528
9. โครงการรับน้อง.-ไหว้ครู ก.ค 2528
10. โครงการสู่ชายแดนจันทบุรี-ตราด 14-16 มิ.ย 2528
11. โครงการนำทัพพลัง ม.ค 2529
12. โครงการ "ท่อน้ำพิทาประชาชนนิสิต" ส.ค 2528
13. โครงการอบรมฝ่ายประชาสัมพันธ์ ก.ย 2528
14. โครงการอบรมศีลธรรม ธ.ค 2528
15. โครงการอภิปรายพิเศษ แล้วแต่สถานการณ์

16. โครงการสัมมนาองค์การ
17. โครงการหาทุน พ.ย 2528
18. โครงการศิลปวัฒนธรรม 4ภาค ก.ย 2528
19. โครงการลอยกระทง พ.ย 2528
20. โครงการวันรัฐธรรมนูญ ธ.ค 2528
21. โครงการ 14 ต.ค. ราลิก ก.ค 2528
22. โครงการท่านช่วยพรรคพรรคช่วยท่าน
23. โครงการ "วันเด็ก" ม.ค 2529
24. โครงการสวัสดิการเพื่อท่าน
25. โครงการวารสารตลอดปี
26. โครงการแก้ไขการลงทะเบียน มิ.ย 2528
27. โครงการสืบคาจรจร
28. โครงการเลือกตั้งซ่อมปี 3-1
29. โครงการเลือกตั้งองค์การ-สภาปี 2529
30. โครงการประกวดคนตรี
31. โครงการกีฬา "น้องใหม่"
32. โครงการกีฬาภายใน

สโมสร วิทยา.

เป็นเวลา 36 ปีมาแล้วที่สถาบันแห่งนี้ได้เปิดทำการสอน
มา โดยในปัจจุบันประกอบไปด้วย 4 คณะ ก่อให้เกิดบัณฑิตเพิ่ม
ขึ้นในสังคมมากมายพอสมควร

นอกจากการศึกษาในตำราแล้ว ทางมหาวิทยาลัยยังได้
ส่งเสริมให้มีการศึกษานอกตำราอีกด้วย และการทำกิจกรรมของ
นิสิตก็เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษานอกเวลา

นิสิตใหม่ส่วนใหญ่ยังไม่คุ้นเคยกับสภาพใหม่ๆของนิสิตมหา
วิทยาลัย ซึ่งมีเวลาว่างมากพอสมควร ในช่วงเวลาที่ว่างนี้เอง
นิสิตบางส่วนได้ไข่มั่นให้หมกไปกับเอกสารและตำรา จนได้
เกียรตินิยมไปก็แยะ แต่เมื่อจบออกไปประกอบอาชีพแล้วยังขาด
ความสามารถที่จะทนอยู่ในสภาพสังคมภายนอก ดังนั้นนิสิตบาง

ส่วนจึงเรียกเวลาที่มีเอามาทำกิจกรรม โดยรวมตัวกันก่อให้เกิดชมรม กลุ่มนิสิต และสโมสรนิสิตต่างๆ เพื่อทำกิจกรรมอันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมที่ตนอยู่และต่อตัวเอง

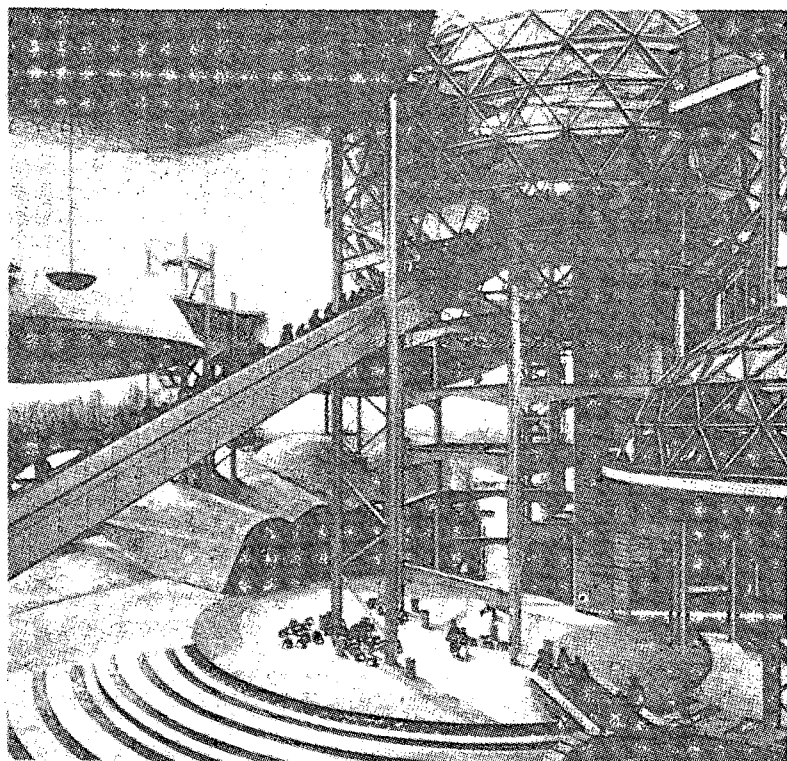
ก่อนที่นิสิตใหม่จะไ้มา มีสภาพนิสิตนี้ อาจจะเคยได้รับรู้เรื่องราวความเป็นอยู่ของนิสิตในมหาวิทยาลัยจากข่าวสาร นิตยสาร หรือภาพยนตร์บางสิ่งบางอย่างอาจแสดงให้เห็นว่าภายในสถาบันการศึกษาชั้นนี้ เติมไปด้วยนิสิตที่มีแต่ความรัก เกิดเรื่องวุ่นวาย และจบลงอย่างมีความสุข

แต่ในความเป็นจริงแล้ว นิสิตควรจะต้องมีความรับผิดชอบ ต่อสังคม ไม่ใช่ทำตัวฟุ้งเฟ้อและไขว่คว้าหาความรักกันไม่รู้จัก

นานมาแล้วนิสิตนักศึกษาคือผู้ที่อยู่เคียงข้างกับประชาชน แต่ในปัจจุบันนิสิตนักศึกษาจำนวนไม่น้อยเป็นผู้ที่อยู่ไกลชีวิตคนสเก็ก และคิสโก้เชค

ก่อนที่เราจะเรียกตัวเองว่านิสิตอย่างเต็มคำ ขอให้คิดถึงสถานะภาพของตนเอง อนาคต และความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อว่าอย่างน้อยที่สุดก็จะได้ไม่เป็นส่วนที่หาประโยชน์มิได้ของสังคม

ในโอกาสที่นิสิตใหม่จะได้เริ่มต้นชีวิตการศึกษาในสถาบันแห่งนี้ ข้าพเจ้าขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ เท้าที่จะมีได้ จงคบบัณฑิตให้นิสิตใหม่จงประสบความสำเร็จในค่านต่างๆสามารถจบการศึกษาตามหลักสูตรที่ตนเข้าทำการศึกษา

ถือนโยบาย.....จากอิสโมส

ศึกษา

หวังดี น้องใหม่ ศึกษา ฯ ที่น่ารักทุกท่าน

ในนามของอิสโมสศึกษา ที่ทุกคนขอแสดงความยินดีด้วยใจจริงก่อนน้องๆทุกคนที่ผ่านการสอบคัดเลือก มีโอกาสเข้ามาศึกษาต่อใน ม.ศ.ว. ประสานมิตร แห่งนี้ ในที่นี้น้องก็ต้องเปลี่ยนจากวัยเด็กมาสู่วัยรุ่นที่มีความคิด ความนึกคิดที่เป็นตัวของตัวเอง เปลี่ยนจากระดับมัธยมมาสู่ระบบของมหาลัย น้องใหม่บางคนอาจจะมีความปัญหาในการปรับตัวกับสิ่งใหม่ที่ต้องพบ ไม่ว่าจะเป็นทั้งสถานที่ใหม่ ระบบการศึกษาใหม่ เพื่อนใหม่ ซึ่งทุกคนจะมีความปัญหาหรืออย่างน้อยก็ขึ้นอยู่กับ การปรับตัวและการเป็นตัวของตัวเองของน้องเอง ถ้าน้องคนใดมีความปัญหาและไม่สามารถแก้ไขด้วยตัวของตนได้แล้ว รุ่นที่ทุกคนพร้อมที่จะเป็นที่พึ่งให้น้องทุกคน ในม.ศ.ว. ประสานมิตรแห่งนี้ ถึงจะเป็นกินแค้นอันจำกัคด้วยเนื้อที่แต่ไม่จำกัคด้วยน้ำใจของรุ่นที่ทุกคน

ในคณะศึกษาศาสตร์ของเราแห่งนี้ ในประสานมิตรนั้นถือว่าเป็นยักษ์ใหญ่ เพราะคณะเราเป็นคณะที่มีนิสัยมากที่สุดในมหาลัย ถือว่าเป็นพลังอันสำคัญยิ่งของมหาลัย และวันเวลาที่ผ่านไปนั้นยักษ์ใหญ่คนนั้นซึ่งยังไม่ได้คืนจากหลับคีนึก ก็หวังว่าลูกยักษ์คนใหม่นั้นคงจะเป็นยักษ์ที่คืนจากหลับและพร้อมอยู่เสมอในการที่จะก้าวต่อไปข้างหน้าด้วยความมั่นคงและมีความมั่นใจในแต่ต่ก้าวที่จะก้าวต่อไป

ในการก้าวเข้ามาศึกษาต่อในระดับมหาลัย ไม่ว่าจะเป็คณะใด ในสถาบันแห่งใด ทุกคนต่างมีความหวังในความสำเร็จด้วยกันทั้งนั้น ในคณะศึกษาศาสตร์ ม.ศ.ว.ประสานมิตรแห่งนี้ก็เช่นกัน น้องทุกคนสามารถที่จะหวังในความสำเร็จได้ ถ้าน้องทุกคนมีความพยายาม มีความเชื่อมั่นในคณะของเรา ในวิชาเอกของแต่ละคน จริงอยู่ที่คนส่วนมากเคยคิดว่าสถาบันของเราแห่งนี้และคณะของเรานั้นจบออกไปจะต้องไปประกอบอาชีพ ครู ทุกคนสิ่งนั้นมันถูกปลูกฝังอยู่ในความนึกคิดของเรามาแต่ในอดีต แต่ในปัจจุบันนี้นิสิตที่จบคณะศึกษาศาสตร์ในสถาบันประสานมิตรนั้น ไม่มีความจำเป็นเลยที่ทุกคนจะไปประกอบอาชีพ ครู เหมือนดังแต่

ก่อน เพราะศึกษาศาสตร์ของเราสอนให้คนคิดเป็น พุคเป็น ทำเป็น เราสามารถที่จะนำเอาความรู้ที่เราได้เรียนมานั้นไปประยุกต์ใช้ในอาชีพต่างๆกันได้มากมายหลายอาชีพ

แล้วอาชีพอะไรล่ะ? คงมีคนต้องการ จะถามคำถามนี้ต่อคำตอบก็คือ ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละคนที่จะนำไปประยุกต์ใช้กับอาชีพใดบ้างสิ่งนี้ไม่สามารถบอกหรือเจาะจงลงไปได้ แต่ขอให้มีความกล้าที่จะพูด กล้าที่จะเสนอความคิดเห็น กล้าที่จะทำ และมีความมั่นใจในตนเองต่อสิ่งทุกอย่างที่จะกระทำลงไปเท่านั้นพอ ความสำเร็จนั้นก็จะเป็นความสำเร็จที่ภาคภูมิใจ

น้องๆทุกคนจงอย่าได้น้อยใจต่อคำพูดของคนอื่นที่พูดเกี่ยวกับคณะศึกษาศาสตร์ของเราในทำนองคำท้อย จงอย่าน้อยเนื้อต่ำใจในคณะของเรา เรานั้นจะคงพิสูจน์ให้ผู้ที่พูดนั้นเห็นว่าที่เขาพูดนั้นไม่มีความจริง เราอาจจะเริ่มต้นเดินกันคนละเส้นทางกัน แต่เราก็พบจุดหมายปลายทางที่เดียวกัน คือ มีชีวิตอยู่ได้ในสังคมอย่างภาคภูมิใจ และรับใช้สังคมด้วยกัน อนาคตจะเกิดอะไรขึ้น ไม่มีผู้ใดที่จะล่วงรู้ได้ คนที่เคยคิดว่าอนาคตไว้อย่างหรูหราอาจจะไม่เป็นเช่นนั้นก็ได้ ใครจะรู้ /

สโเบส นิสิตคณะสังคมศาสตร์

"ร่วมศึกษาอย่างพินิจ ร่วมคิดร่วมสร้างสรรค์..
เพื่อความเป็นธรรมในสังคม"

ขอแสดงความยินดีต่อเพื่อนผู้ร่วมเดินทางที่ฝ่าฟันอุปสรรค
จนได้มาเดินร่วมทางเดียวกัน จากสภาพชีวิตที่ถูกกีดกอบให้
เดินไปสู่สภาพชีวิตที่จะต้องเลือกทางเดินเอง ต้องใช้ความ
สามารถของตนเองในการดำรงชีวิตของตนในสังคม...
ที่นี่คือปากทางที่จะไปสู่สังคม...ที่นี่คือที่ฝึกฝนตนเองให้พร้อม
ที่จะดำรงคนให้อยู่ร่วมกันในสังคม เพื่อนทุกคนมีสิทธิ์ในการ
เลือกดำรงคนในชีวิตของตนเอง แต่นิสัยอันมีอนาคตสู่คำว่า
"บัณฑิต" ควรตระหนักถึงภาระสังคมที่ตนเองกระทำอยู่...
...ในสภาพสังคมปัจจุบันการต่อสู้ทางความคิดในเรื่องแนว
ทางที่ถูกที่ควร สำหรับนำมาใช้แก้ปัญหาพื้นฐานในบ้านเมือง
เรา กำลังมีมากขึ้นในแนวทางเสรีนิยมประชาธิปไตย

สำหรับผู้ที่ต้องการตัดสินใจเลือกสรรอย่างมีเหตุผลด้วย
 ตัวของตัวเองและหลังจากที่ตัดสินใจไปแล้วก็ไม่ต้องมานั่งกังวล
 ใจภายหลังว่าตัวใดถูกสนตะพาย ฉะนั้นจึงจำเป็นที่เพื่อน
 จะต้องศึกษาทางเลือกที่มีผู้เสนอมาหลายๆ ทางให้ต้องแห่รอบ
 ค้านเสียก่อน เพื่อที่จะร่วมเดินทางไปสู่คำว่า"บัณฑิต"อย่าง
 สมค่าและกระทำตนเป็นบัณฑิตของสังคมที่สังคมใ้หวังไว้

เชื่อมั่นผู้ร่วมเดิน

นายสุทธิศักดิ์ สิบเชื้อ

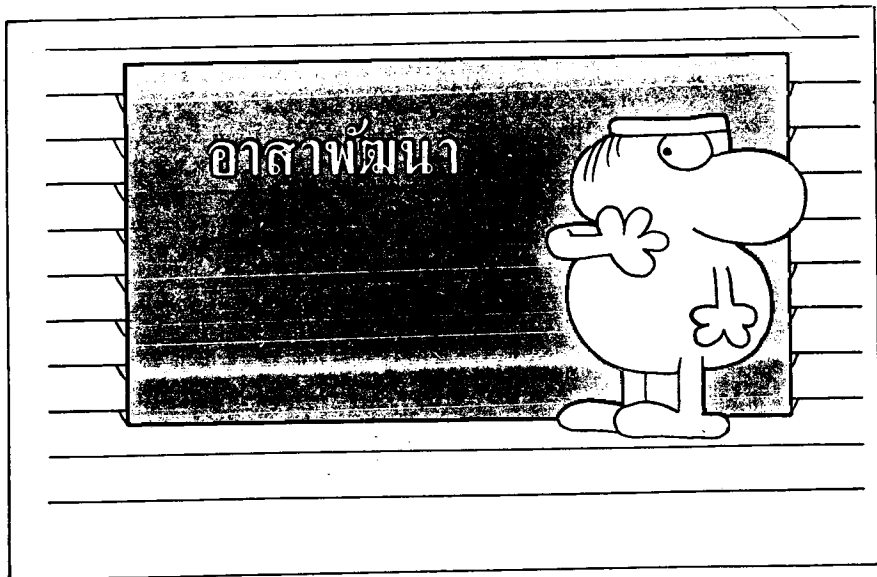
สโหมส

มาฉบับนี้

ก่อนอื่นขอแสดงความยินดีและขอต้อนรับเพื่อนใหม่ชาว
ประสานมิตรทุกคน และอยากจะบอกว่า ดีใจมากที่ได้เพื่อนๆ
มาศึกษา ในสถาบันอันมีชื่อว่า " ม.ศ.ว. ประสานมิตร "

คิดว่าเพื่อนคงยังไม่หายดีใจ ขึ้นเค้นและบางคนก็อาจ
จะเสียใจที่ได้ที่นี้ด้วยเช่นกัน ก็ไม่อยากจะเขียนอะไรมาก
เพียงแต่ต้องการฝากไว้ว่า การที่มีจุดมุ่งหมายแค่หากินเลี้ยง
ตัวไปวันๆนั้น ไม่มีความจำเป็นเลยแม้แต่น้อย ที่จะมาร่ำเรียน
เอาปริญญา เพราะมีคนอยู่มากมายที่ไม่มีปริญญา แต่เขาเหล่านั้น
ก็สามารถหาเงินเลี้ยงตัวไปวันๆได้ มีความสุขความสบายไป
ตามอัฏภาพ ที่ร่ำรวยไปก็มีไม่น้อย ดังนั้นการที่เราจะมาเรียน
เอาปริญญา จึงควรจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะช่วยผู้อื่นที่ช่วยคน
เองไม่ได้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น นอกจากตัวเราเองเท่านั้น

...เพื่อนใหม่ที่รัก ในช่วงการก้าวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษา การใช้ชีวิตในสถาบันอุดมศึกษาเป็นช่วงแห่งการเรียนรู้ ศึกษาหาประสบการณ์ การเรียนรู้มิได้หมายความว่าเรียนรู้จากห้องสี่เหลี่ยมเท่านั้น แต่หมายถึงการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมทั้งหมด กิจกรรมภายในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ของเรานั้น มีหลายรูปแบบหลายแนวทางให้เพื่อนๆ ได้ศึกษา ชมรมอาสาพัฒนาเป็นชมรมหนึ่ง สังกัดฝ่ายบำเพ็ญประโยชน์ ที่เราขอแนะนำให้เพื่อนๆ แสวงหาผู้จัก

คำว่าอาสาพัฒนานั้นเป็นการทำกิจกรรมด้วยความสมัครใจ
เต็มใจ โดยปราศจากการบังคับนอกจากนี้ยังมีไค้หวังผลประโยชน์
ตอบแทน เพื่อจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นในทุกๆด้าน กิจ-
กรรมทุกกิจกรรมต้องมีเป้าหมายที่เด่นชัด

เราจะเห็นได้ว่าประเทศไทยเราเป็นประเทศก้อยพัฒนา
หรือเรียกให้เกิดความรู้สึกดีหน่อยว่าเป็นประเทศที่ "กำลังพัฒนา"
...ประเทศเรากำลังประสบปัญหานานัปการ เช่น ปัญหาการว่าง
งาน ปัญหาชุมชนแออัด ปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น ปัญหาความ
ยากจนในชนบทก็เป็นปัญหาที่สำคัญและส่งผลกระทบต่อปัญหาอื่นๆ
ด้วย การพัฒนาประเทศนี้ต้องอาศัยพลังจากทุกๆด้านเพื่อผลักดัน
ไปสู่เป้าหมาย พลังนิสิตนักศึกษาเป็นพลังที่สำคัญ เพราะเป็น
พลังที่สะอาดบริสุทธิ์ ยุติธรรม และสูงค่ายคุณภาพ เป็นพลังที่มี
กำลังแรงที่สุด

เพื่อนรัก..ไม่ว่าเพื่อนจะคิด..จะจัดการอย่างไรกับชีวิต
ของตัวเองในช่วงเป็นนิสิตนั้นก็ตามนั้นเป็นสิทธิของเพื่อน แต่อย่า
อยู่ไปวันๆอย่างไร้จุดหมายก็แล้วกัน..เราชมรมอาสาพัฒนา..
เป็นเพียงส่วนหนึ่ง ซึ่งเราอยากให้เพื่อนๆเดินเข้ามาเติมประ

สมการชีวิต..ผ่าชีวิตรอมค้ำขึ้น..มีโอกาสสัมผัสชีวิตของคน
 ในชนบทและตอบแทนบุญคุณผู้ที่หล่อเลี้ยงพวกเรา หลังจากที่เรา
 ใช้ชีวิต..พบแก่ห้องเรียน..หอสมุด..โรงอาหาร

ศรัทธา - เชื้อมัน

ชมรมอาสาพัฒนา ม.ศ.ว.

เราอาสาพัฒนา	ใจเริงร่าและสามัคคี
เรากังจิกอุทิศชีวิตพลี	ทำความดีเพื่อพี่น้องของไทย
แม่ห่างไกลไม่ทอดอย	ถึงยอกคอยสูงเยี่ยมเทียมฟ้า
เรามุกมันผ่าฟันเข้าไปหา	ช่วยพัฒนาคว้นเมตตาอารี
สายลมหนาวเคล้าลมฝน	ในกลมเราแสนเยือกเย็น
แสนอบอุ่นในบุญที่บำเพ็ญ	ความล่าเค็ญก็มลายหายไป.

ป.ล. ทั้งอยู่หลังคิก 3 (ข้างสโมสรคณะศึกษาศาสตร์)
 เชิญได้ทุกวัน

.....

ชมรม

ชาวเหนือ

ชมรมชาวเหนือก่อตั้งกำเนิดจากความร่วมอกร่วมใจของนิสิตชาวม.ศ.ว ประสานมิตร ซึ่งก่อตั้งในปี 2519 เป็นชมรมที่รุ่นพี่ๆ สร้างด้วยศรัทธาและหยิ่งมั่นในอุดมคติที่ว่า " หมู่เฮาชาวเหนือช่วยกันสร้างสรรค์ " จุดประสงค์ของชมรมที่เป็นเป้าหมายใหญ่คือ เพื่อเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมประเพณีของภาคเหนืออันค้ำจุนให้ชนทุกภาคได้รับรู้ว่าทางภาคเหนือมีศิลปวัฒนธรรมอันค้ำจุนมีอะไรบ้างเออ...มีพวกพี่ๆ เพื่อนๆ เข้าใจกันว่าทาง ชมรมมารับสมาชิกเฉพาะชาวเหนือเท่านั้นหรือ

พี่ขอบอกให้น้องๆ ทราบว่าทางชมรมมารับสมาชิกทุกคนไม่จำเป็นต้องเป็นคนภาคเหนือ ทางชมรมมารับสมาชิกทุกภาค

กิจกรรมของชมรมที่ทำต่อเนื่องกันมาทุกปีและเป็นที่ยุ้จักทั้งมหาวิทยาลัยคือ "งานขันโตกศรีนครินทร์" และมีกิจกรรมอื่นอีกมากมาย เช่น งานรับน้อง งานกีฬาลานนาสัมพันธ์ ห่วงารสาร และแนวเอ็นทราน้องๆ ภาคเหนือ 8 สถาบัน และอื่นๆ ฯลฯ

พี่ๆอยากจะทำกิจกรรมให้ทำกิจกรรมให้หลายๆซึ่งทางมหาวิทยาลัยก็ส่งเสริมและให้ทุนแก่ชมรมต่างๆทุกปี เพราะได้เห็นคุณค่าของการทำกิจกรรมต่างๆเป็นสิ่งที่มีความหมายมาก เมื่อน้องๆจบออกไปทำงาน จะทำให้น้องๆปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ดีมากและอื่นๆที่น้องๆได้รับจากการทำกิจกรรมมา พี่ๆขอบอกว่าการเรียนอย่างเดียวนั้นยังไม่ทำกิจกรรม เมื่อน้องๆจบออกไปจะไม่ได้อะไรเลยจากมหาวิทยาลัย และการทำกิจกรรมไม่ใช่ให้น้องๆหาเสียเงินสมัครเรียนจนถูกวิพากษ์ หรือถูกไปรบกวนแบ่งเวลาให้เหมาะสมกัน เช่น ใกล้สอบก็ควรเพลาๆงานกิจกรรมหันมาอ่านหนังสือบ้าง

สำหรับ...ชมรมชาวเหนือยินดีและต้อนรับน้องๆที่สอบเข้า...
ม.ศ.ว. ประสานมิตร ได้ทุกคน น้องๆมีความสนใจชมรมชาวเหนือ
เชิญมาสมัครเป็นสมาชิกได้ตลอดเวลา พี่ๆรอน้องอยู่ด้วยความรัก
ความอบอุ่น/.....

จาก

..หนูเหาะชาวเหนือ..

ชมรมอีสาน (ศิลปวัฒนธรรมอีสาน)

เปิดกว้างสำหรับเพื่อนทุกคน แม้ไม่ใช่คนอีสาน แต่เรา
ก็อยาก " ชูจัก " และ " เว้า " ค้วย

" สองมือเรามีแรง เสียงเขาแย้งมีคนเย็น
สงสารอีสานสิ้น อย่าหุค...สู้อ้วยสองแขน "

ขอชาวอีสานจงก้าวมาเป็นพลัง...ของชาวอีสาน...

ชมรมศิลปวัฒนธรรมทักษิณ

เป็นศูนย์กลางสำหรับนักศึกษาชาวใต้ที่มาเรียนในม.ศ.ว
แห่งนี้ มีงานหลายอย่างสำหรับสมาชิกที่สนใจวัฒนธรรมชาวใต้
ทั้งภาคบันเทิง และบำเพ็ญประโยชน์ สำหรับเพื่อนใหม่ " โหม
เพลงกลางไม้ชัย เราแก้ปัญหาให้ท่านเรามีที่ให้เพื่อนแหล่งได้
ที่ชมรม เพราะเป็นที่รวมของพวกเขาแหล่งเทาแดง "

ชมรมศิลปะและการแสดง

ไม่ว่าเพื่อนจะมาจ. โท	มาซิ...มาร่วมใจกัน
แต่เมื่อเพื่อนก้าวเข้ามา ณที่แห่งนี้	สร้างสรรค์ผลงาน
เรา..ยินดีและเต็มใจ	ร่า..ละคร..ค่านซ์
ไม่ว่าเพื่อนจะเป็นใคร	เรามั่นใจเมื่อมีเพื่อน
เพื่อนเป็นพลัง ที่เราต้องการ	มาซิ...มาร่วมกัน

มีหัตถ์ ต้อห้วย ซกคช

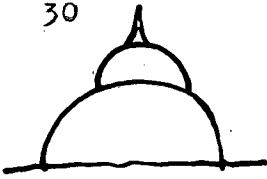

ชมรมวรรณศิลป์

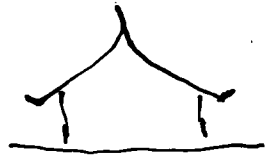
" วรรณศิลป์ " แต่ชื่อก็พอมองออกว่า เราทำงานค้นคว้า
เขียน ชมรมเรายังมีหนังสืออีกมากมาย ขนาดนอนหนังสือตาตุก
วาวทีเดียว เราขอเชิญเพื่อนทุกคนมาที่ชมรมด้วยใจจริง

" ด้วยใจที่มุ่งมั่น ด้วยแสงสว่างที่จุกอยู่ในใจและด้วยปาก
กาในกำมือ "

ชมรมพุทธศาสตร์

บนวิถีทางแห่งธรรมะ แห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 เราผู้เป็นผู้ดำเนินตามรอยบางแห่งพุทธองค์ มีกิจกรรมในอันที่
 จะส่งเสริมและเผยแพร่ธรรมะของพระพุทธรศาสนา ค้นคว้าแลกเปลี่ยน
 เปลี่ยนความรู้และปฏิบัติธรรมในพุทธศาสนาพร้อมกันก็จะส่งเสริม
 สามัคคีธรรมโดยไม่เลือกชั้น วรณะ และศาสนา และจะพยายาม
 ส่งเสริมและฟื้นฟูธรรมเนียมประเพณีอันดีของไทย

ชมรมดนตรีสากล

เราเล่นเพลงทุกประเภททั้งลูกทุ่ง
 ลูกกรุง สากล เสนอผลงานกับ
 มหาวิทยาลัยในงานประจำมหา
 วิทยาลัย งานประจำคณะต่างๆ
 ตลอดจนชมรมต่างๆ

เรายินดีต้อนรับเพื่อนใหม่ที่
 สนใจทางดนตรีทุกคน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชัฒรรม ... วิชากการ ..

ครบั... ชัฒรรมรัฐศาสตรส์หมัณฑ์ เป็นชัฒรรมฯแห่งในอีก
 หลายชัฒรรมที่สังกัดกับองกการบิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร โดยอยู่ทางชัฒรรมที่เรียกว่า ชัฒรรมวิชากการที่มีอยู่
 ักว้ยกัน 4ชัฒรรม ชัฒรรมรัฐศาสตรส์หมัณฑ์ ใล้จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.
 2525 ซึ่งมีนิสิตทั้ง 4 คณะ คือ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์
 วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ใล้รวมมือกันก่อตั้งขึ้น ก่อนจะ
 เป็นชัฒรรมใล้ ก็ต้องหันฝ่าอุปสรรคต่างกานานันปีการ ใล้ว่าจะ
 เป็นเรื่อง สถานที่ตั้งของชัฒรรม เงินทุน เป็นกัน จนประสบผล
 สำเร็จ เป็นชัฒรรมรัฐศาสตรส์หมัณฑ์ ที่ตั้งอยู่บริเวณข้างตีถนนพยุภฯ
 หัวมุมแหล่งกลุ่มชัฒรรมต่างๆ แต่ใล้ว่าจะเป็นชัฒรรมวิชากการนั้น ก้อง
 คุวักอุประสงคใล้ว่า จะเป็นอยางใล้ว่าใล้

1. เพื่อเป็นศูนย์รวมของนิสิตที่สยใจในวิชารัฐศาสตร์
 2. เพื่อแลกเปลี่ยนทัศนคติทางการ เมืองและการปกครอง
- ตามระบอบประศาสน์ปไตย

3. เพื่อศึกษาและเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการ และข่าวสารทางการเมือง
4. ส่งเสริมความรู้ทางวิชาการรัฐศาสตร์แก่เพื่อนนิสิต และผู้สนใจทั่วไป
5. เพื่อให้สมาชิกได้ใช้ความรู้ความสามารถเมื่ออยู่ในการแสดงออกร่วมกัน รู้จักเสียสละ เพื่ออุทิศต่อสังคม
6. เพื่อส่งเสริมความรู้ประสบการณ์ ความเข้าใจและความร่วมมืออันดีขององค์กร และกลุ่มชมรม ตลอดจนหน่วยงานกิจกรรมต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย อันจะนำมาซึ่งประโยชน์ต่อชมรมรัฐศาสตร์สัมพันธ์ และต่อสถาบันส่วนรวม

คณะกรรมการชุดบุกเบิกเข้าบริหารงานชมรมและปฏิบัติหน้าที่อย่างดี และมีชื่อว่า ทำได้ดีเยี่ยม คือ นายฉัตรชัย สิริลพันธ์ เป็นประธาน มีนายมนตรี นายเกรียงไกร และนายเสถียร เป็นรองประธาน ต่อมาอีกปีคือปี 2527 ก็มีนายปราการ ม่วงสุชา เป็นประธาน โดยมีนายชวลิต และนางปรีชวรรณ เป็นรองประธาน จนมาถึงปัจจุบัน จึงได้เลือกตั้งไป

เมื่อครั้งปี 2523 ไฉนนายชวลิต อุ่สกุล เป็นประธาน มีนายเสกสรรค์
และนายฉัตร เป็นรองประธาน และมี อาจารย์ชลชัย จงสัมพันธ์
กับอาจารย์สุทร ชาติวณิชกุลชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ต้องมาดูผลงานที่ผ่านๆมา ว่าชมรมเราเคยทำอะไรมา
บ้าง เช่น ร่วมมือกับองค์กรต่างๆจัดกิจกรรม ออกค่ายไปพัฒนา
ชนบท เผยแพร่ข่าวสารทางการเมืองและวิชารัฐศาสตร์
ออกวารสารประจำชมรม ชื่อ "คำราม" (บุกเถื่อน) จัด
อภิปรายประจำ

เพื่อนๆจะอยากรู้ อยากทำ อยากร่วม กับเราก็อ่านึง
นอนใจ เราชมรมรัฐศาสตร์สัมพันธ์ ยินดีและพร้อม ค้อนรับ
เพื่อนๆ มาร่วมในแนวทางเดียวกัน

เรารับรองใน ศรีทธา และเชื่อมั่น ที่จะดำเนินตาม
วัตถุประสงค์ของชมรม
เราขอเพื่อนๆ...../

"ประธาน 28"

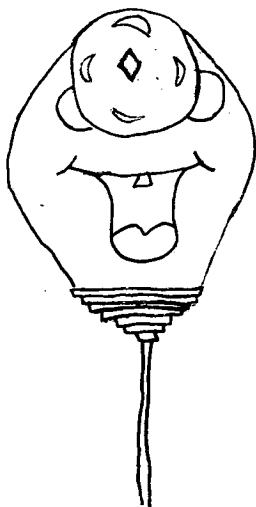
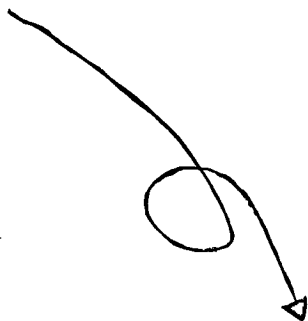
มาซิ.. มาเป็นสมาชิกของพวกเขา
เรา " ชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติ
และสิ่งแวดล้อม " ใจละ

ชมรมของเราจัดว่าเป็น
ชมรมที่เกี่ยวกับการพัฒนา ปรับ
ปรุง สร้าง อนุรักษ์สิ่งที่เป็น
ธรรมชาติที่พวกเราได้ใช้ประ
โยชน์ อาจจะไม่ใช้ตัวเราเอง
แต่เราทำเพื่อ..คนอื่น.. ยอม
สละแรงกายแรงใจ เพียงคนละ
เล็กค่น้อยเท่านั้น ไม่เกินความ
สามารถเลยมิใช่หรือ สิ่งที่เป็น
ธรรมชาติ ป่าเขาต่าเนาไพร
คันไม้ใบหญ้า ห่อฟ้า เมฆหมอก
ใช้ว่าเราจะอนุรักษ์ได้หมดทุก
อย่าง เพียงแค่เรา..ทำในสิ่งที่
เราทำได้..เพียงเพื่ออนุรักษ์
แต่สิ่งที่ควรจะรักษาไว้เพราะ

เป็นสิ่งที่ เป็นประโยชน์ มีคุณค่า
ต่อมนุษย์ เราควรรักษาไว้มิใช่
หรือ.. ชมรมของเราหวังเพียง
แต่จะให้มันงๆ.. เพื่อนๆ..ได้เข้า
ร่วมเป็นบุคคลที่ทำให้ธรรมชาติที่
สวยงามของพวกเขา..คงอยู่
..ตลอดไป แต่มิใช่เพียงแค่ธรรม
ชาติเพียงอย่างเดียว สิ่งแวดล้อม
ใจละ ที่เราต้องช่วยกัน ทำให้ดี
ขึ้นเรื่อยๆ เพื่อตัวเราเองด้วยนะ
เรามาช่วยแรงร่วมใจกัน
ทำให้ธรรมชาติซึ่งกำลังจะไม่เป็น
ธรรมชาติ ให้เป็นธรรมชาติที่เรา
หลงใหล ภูมิใจ ตั้งมั่นใจในความ
สามารถที่พวกเราช่วยกันทำให้สำ
เร็จไปได้ด้วยความชื่นใจนะ..

ฮันแน่..น้องๆอยากรู้ใช่ไหม
ว่าชมรมอนุรักษ์ของเราทำอะไร

ไปบ้าง จี...จี... แน่นองงานนั้น
 มากมายสาธยายไม่หมด อยากรู้
 จริงๆเหรอตามเรามาซิ มาใกล้
 มาซิคๆ มาซิทามมา ตามเราเข้า
 ไปใน "ชมรมอนุรักษัธรรมชาติ
 และสิ่งแวกล้อม" เค้ามีอะไรที่
 สนุกๆให้้องๆคองร้อง "อนุรักษั"
 อนุรักษัฯ แน่ๆเลย/...

ชมรมถ่ายภาพ →

การถ่ายภาพเป็นศิลปะ และวิชาชีพอย่างหนึ่งที่เรียนรู้ได้
อย่างสบาย ชมรมถ่ายภาพยินดีจะถ่ายทอดพื้นฐานตั้งแต่การจัด
กล้องจนถึงเทคนิคการถ่ายภาพขั้นสูง

นอกจากได้ความรู้แล้ว ที่นี่ยังมีมิตรภาพของน้องพี่ที่รอคอย
อีกด้วย มาบันทึกทั้งภาพถ่าย และความทรงจำที่อบอุ่นงคงามเด็ก

ชมรมดนตรีไทย

ชมรมดนตรีไทย ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อการสืบทอดและเผยแพร่
 ศิลปวัฒนธรรมไทย ทั้งยังเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงของมหาวิทยา
 ลัย การฝึกเล่นเครื่องดนตรีไทยนั้นต้องใช้ความอดทนด้วยศิลปะ
 ที่ละเอียดอ่อน ลึกซึ้ง มีเครื่องดนตรีทุกประเภท ระนาด มโห
 ขิม ซอ ขลุ่ย ตลอดจนการขับร้อง

.....

GEOGRAPHY

ภูมิศาสตร์

เมื่อเปิดตำราวิชาการที่ศึกษาไปสักพัก เราชาวภูมิศาสตร์ก็ขอแสดงความยินดีกับน้องๆ ที่สามารถเห็นภาพปสรรคต่างจากคนอื่นได้ เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นไหนก็ได้ เหมือนน้องๆ เขาทำอยู่ในมหาลัยไหนนั่นแหละ ก็อย่าลืมหักจะเขารวมในกิจกรรมต่างๆ ไปเที่ยวลิ่งนั้นทางมหาวิทยาลัยจึงมีการจัดตั้งชมรมต่างๆ ขึ้นมากมาย เช่น ชมรมรัฐศาสตร์ ชมรมอสังหา ชมรมอเมริกัน ชมรมทำเพื่อ ชมรมถ่ายภาพ ชมรมวิชาการ ชมรมอาสา ชมรมภูมิศาสตร์และธรรมชาติ ฯลฯ เมื่อน้องๆ ได้ยิน "ชมรมภูมิศาสตร์" พวกเพื่อนๆ และผู้สนใจคงจะสงสัยว่า ชมรมนี้ตั้งขึ้นเพื่ออะไร มีนโยบายและหลักการเป็นอย่างไร ดังนั้น เราชาวชมรมภูมิศาสตร์ จึงขอออกตัว แนะนำชมรมเราดูบ้าง ไปชมเองๆ สมาชิกและสมาชิกผู้สนใจ

ได้ทราบกัน ก่อนอื่นขออธิบายความหมายของคำว่า "ภูมิศาสตร์"
 ก่อน ภูมิ แปลว่า พื้นที่ ฉะนั้นคือ วิชาว่าด้วยพื้นที่ สิ่งต่างๆที่
 ปรากฏบนพื้นที่และสภาพแวดล้อมต่างๆบนโลก รวมถึงความ
 สัมพันธ์ต่างๆของมนุษย์ อันประกอบด้วยสาขาวิชาคณิตภูมิศาสตร์
 เป็นเรื่องของการคำนวณต่างๆในเชิงวิทยาศาสตร์ปรากฏ
 ของโลก หาระดับความสูงของพื้นที่ ภาคว่าแห่งของพื้นที่ต่างๆ
 และยังคงคำนวณในเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับโลกอีก นอกจากนี้
 ภูมิศาสตร์ยังศึกษาเกี่ยวกับวิชาภูมิศาสตร์กายภาพ ภูมิศาสตร์
 มนุษย ภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ ภูมิศาสตร์ประชากร ภูมิศาสตร์
 และนอกจากสาขาที่กล่าวมาแล้วซึ่งมีสาขาอื่นๆอีกที่ต้องศึกษา จึง
 ทำให้อะไรๆของ ภูมิศาสตร์กว้างมาก ครอบคลุมจะเรียกได้ว่า
กิจกรรมของมนุษย์ที่กระทำก็จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับภูมิศาสตร์
ทั้งสิ้น

ดังนั้นด้วยเหตุนี้ ชมรมภูมิศาสตร์ จึงเป็นชมรมที่ตั้งขึ้นโดย
 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมกิจกรรมที่มีคุณค่าในการสร้างสรรค์
 ให้แก่สังคม เป็นศูนย์รวมของนิสิตที่สนใจในด้านภูมิศาสตร์ เป็น
 ศูนย์เผยแพร่ข่าวสารใหม่ๆ ในด้านภูมิศาสตร์แก่สมาชิกและผู้
 สนใจ ส่งเสริมให้นิสิตได้ความรู้ความสามารถที่ได้ศึกษามาใช้

ประโยชน์เพื่อสังคม และยังเปิดโอกาสให้สมาชิกและผู้สนใจ
 ทั่วไปเขียนบทความลงในวารสารได้ ด้วยเหตุนี้แล้วเพื่อนๆ
 ของเราจะปฏิเสธหรือจะก้าวเข้ามาเป็นหนึ่งในชมรมภูมิศาสตร์
 ด้วยสมรรถนะที่สูงขึ้นไปอีกประการและหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ
 แต่เราขออภัยที่เราได้พยายามช่วยแรงใจ จึงขอเชิญเพื่อนนิสิต
 ทุกท่านมาร่วมกันสร้างภูมิศาสตร์ของเราให้เจริญและยิ่งใหญ่
 ขึ้นในอนาคตอันใกล้
 เราชาวชมรมภูมิศาสตร์

ชมรม บำเพ็ญสาธารณประโยชน์

การศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต นอกจะศึกษาในชั่วโมงเรียนแล้ว ยังจำเป็นต้องค้นคว้าหาจากแหล่งอื่นๆ เช่น การทำกิจกรรม การเรียนในห้องเรียนให้แนวทางและขอบเขตในเนื้อหาวิชา กิจกรรมให้ประสบการณ์ และทักษะทางชีวิตสังคมแก่เรา การทำกิจกรรมบางครั้งก็เป็นเรื่องง่าย..

ง่ายที่จะจินตนาการและปรารถนาที่จะทำ แต่ก็มีหลายข้อหลายครั้งที่ความคิดจินตนาการที่ติดกับการปฏิบัติไปด้วยกันไม่ได้ ความกล้าในการทำสิ่งที่ตนคิดเป็นสิ่งที่ดีของการทำ... กิจกรรม ซึ่งช่วยให้เรารู้จักตนเองและพัฒนาศักยภาพของคน และแน่นอนการงานทุกอย่างจะต้องพบปัญหาอุปสรรค แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เราจะข้ามไปไม่ได้ ขอให้เพียงมีใจพากเพียร ออกทน และพยายามทำให้ดีที่สุด

ธรรมชาติสร้างให้มนุษย์มีพลังสร้างสรรค์ในตัว แต่เรามักจะไม่เปิดโอกาสให้ได้แสดงออก

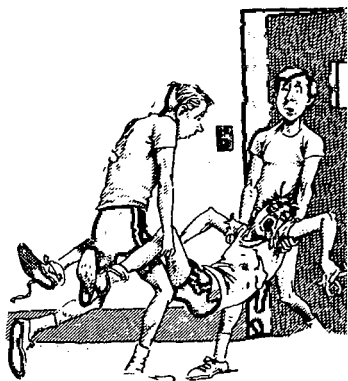
กิจกรรมในการปฏิบัติงานจะช่วยให้คนเราเข้าใจตนเอง
เข้าใจเพื่อนและสรรพสิ่งที่เกี่ยวข้อง เราจะได้เรียนรู้ถึง...
กฎเกณฑ์ แนวทาง วิธีการ ทักษะ การอยู่ร่วมกัน

จากประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้ยอมรับว่าคนเรามีความ
กล้า กล้าแสดงออกแต่ยังไม่เพียงพอ แต่กิจกรรมจะช่วยในสิ่ง
ที่สำคัญ คือ กล้ายอมรับผิดชอบ

จากหนังสือเองการศึกษาและกิจกรรม เป็นชีวิตของกัน
และกัน อยู่แต่ที่เราจะเลือกอยู่มุมไหน หรือจะประสานทั้งสอง
สิ่งให้เข้ากัน เพื่อชีวิต

ถึงกันน้อยที่ไบยบินเริงว่า บนท้องฟ้า
เสียงร้องอันไพเราะจะจับใจ แก้วหวาน
เหมือนเสียงทักเราจะที่สกลใด ของเธอ
ที่เป็นสุขเมื่อจะได้ชื่อเป็นนิลิก ใหม่แห่งนี้
จึงเป็นที่ยืนกับปรกติปรวม ของเธอและเรา
มาอำมสตามันนอคคอกันฝ่าฟัน เพื่อชีวิต

กีฬา

การเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานั้น หลายคนเข้าใจว่าจะต้องเป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัย แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่ เราสามารถเข้าร่วมในกิจกรรมกีฬาของมหาวิทยาลัยได้ในหลายระดับคือ

1. การเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอ เป็นการร่วมกิจกรรมกีฬาอย่างหนึ่ง เพราะถ้าเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอจะเป็นการพัฒนาตัวให้เป็นนักกีฬา ซึ่งมีโอกาสที่จะเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัยในอนาคต แต่การเล่นกีฬาในมหาวิทยาลัยต้องไม่สร้างความเคียดแค้นให้แก่ผู้อื่น

2. การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาในโอกาสต่างๆ เช่น กีฬาเพื่อนใหม่ กีฬาภายในคณะ ก็ถือว่าเป็นการเข้าร่วมในกิจกรรมกีฬาที่สำคัญ ค่ายเหตุผลเกี่ยวกับข้อ 1

3. การเป็นกรรมการบริหารชุมชนหลายคนเข้าใจว่าผู้ที่
เป็นผู้บริหารชุมชนต้องเล่นกีฬาเก่ง ในอดีตประธานชมรมฟุตบอล
รักบี้ หรืออื่นๆมักจะเป็นผู้เล่นที่เก่งที่สุดในทีม ในสมัยใหม่แนวคิด
แบบนี้ในวงการธุรกิจเริ่มจางหายไป

4. การเป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัยถือได้ว่ามีบทบาทสำ
คัญมากที่จะสร้างชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยนอกจากนี้ผลพลอยได้
ที่ตัวเองจะได้รับคือ มีสุขภาพพลานามัยดี ความคิดแจ่มใส และ
ที่สำคัญคือ การได้มีโอกาสรู้จักกับนักกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกา
รกีฬา โดยเฉพาะพวกรุ่นพี่ๆของตน ซึ่งขณะนี้อาจมีตำแหน่งสำคัญ
ในสาขาอาชีพต่างๆ นอกจากนี้ทางมหาวิทยาลัยก็ยังให้ความสำคัญ
กับนักกีฬาของมหาวิทยาลัยเป็นอย่างมาก เช่น เทรียนูรางวัล
ผู้ที่ทำชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัย

สรุป

ในบทสรุปนี้จะไม่ขอกลับไปเขียนซ้ำในสิ่งที่เขียนมาแล้ว
แต่อยากจะเชิญชวนนักศึกษาใหม่ทุกคนให้เข้าร่วมในกิจกรรมกีฬา
ในระดับโลกก็ตามแต่จะมีกำลังความสามารถ เพราะนอกจากจะ
เป็นประโยชน์กับมหาวิทยาลัยโดยส่วนรวม และเป็นประโยชน์ต่อ
นักศึกษาเองด้วย

ศรีนครินทร์วิโรฒนี้นามอุโฆษระบือ

ชื่อเสียงไกลหาใครเปรียบปราน
องค์พระเจ้าอยู่หัวพระทรงประทาน
นามนี้มาเป็นมิ่งขวัญให้

พวกเรารักบูชาเหมือนดังชีวิตดวงใจ
จะคุ้มครองปกป้องด้วยใจมันคง
ทุกคนเทิดเกียรติวินัยและศักดิ์ศรีให้ดำรง
แหล่งศึกษาขึ้นยงเจริญสุขสันต์

ศรีนครินทร์วิโรฒของเรารุ่งโรจน์ทุกครา
สามัคคีไมตรีทั่วกัน
คันทิวทิวสนเหมือนสัญญาผูกพัน
ให้รักกันสัมพันธ์สายใจ

แปดสาขาวมกันเป็นสถาบันเกรียงไกร
ชื่อเสียงงามอำไพสดใสนามอง
รวมกันเราอยู่เป็นศรีนครินทร์วิโรฒเรืองรอง
คู่เมืองไทยแดนทองของเราเผ่าไทย

ประสานมิตร

วิทยาลัยไหนชื่อลือลั่น วิทยาลัยนั้น ประสานมิตรเรา สถาบัน
โตไหนงามเฟริศพร่า
ก็สถาบันเก่าของเราละซี เพราะภูมิธรรมเจื่องนำหน้า เขาก็จึงกัน
ว่า ประสานมิตรดี

สถาบันเราเสริมเราให้มี สักดิ์และศรีเป็นที่รับรองทั่วไป
มิตรเอ๋ย.....ประสานมิตรเคยยิ่งใหญ่ เคยขึ้นชื่อลือไกล ผ่าก
เกียรติไว้ในสนามกีฬา

มิตรเอ๋ย.....ประสานมิตรเคยเก่งกล้า เรียนเล่นเป็นคารา
เด่นลอยฟ้า วิทยาลัยไทย

ร่างสรินครินทร์สัมพันธ์

(สร้อย) แม้เราจะอยู่ห่างไกลอยู่เหนืออยู่ใต้แต่ใจยังมี สรินครินทร์-
วิโรฒเรานเราสามัคคีเหมือนพี่น้องกัน

- (ช) ตัวพี่อยู่ประสานมิตร,
(ญ) ตัวน้องสถิตย์อยู่เมืองสงขลา
(ช) พี่ขอฝากดวงชีวา ขอน้องจงอย่าระแวงแคลงใจ
(ญ) สรินครินทร์วิโรฒนั้นยังไ
(ช) พี่ขอรักไว้อยู่ชั่วชีวิต...ดอกเอ๋ยเจ้าดอกสลิด พวกเราชาว
ประสานมิตรหวังไมตรีจิตจากมิตรเอย
(ญ) ดอกเอ๋ยเจ้าดอกกระดังงา เชิญพี่ชมสงขลาหาดสมิหราเถิดเอย

(สร้อย)

- (ช) ตัวพี่อยู่ที่บางเขน
(ญ) ตัวน้องเนื้อเย็นอยู่มหาสารคาม
(ช) พี่ขอฝากจิตติดตามถึงน้องนงรามติดตามเรื่อยไป
(ญ) สรินครินทร์นั้นยังไ
(ช) พี่ขอรักไว้อยู่ชั่วชีวิต... ดอกเอ๋ยเจ้าดอกบานเย็นเชิญน้องมา
เที่ยวเล่นที่บางเขนกับพี่เอย
(ญ) ดอกเอ๋ยเจ้าดอกบัวงาม ชาวมหาสารคามล้วนแต่ใจงามมาก
มายเอย

(สร้อย)

- (ช) ตัวพี่อยู่ปทุมวัน
(ญ) น้องรักนิรันดรพลศึกษา
(ช) พี่ขอบอกยอดกานดา ขอรักจนกว่าชีวามลาย
(ญ) สรินครินทร์นั้นยังไ
(ช) พี่ขอรักไว้จนชั่วชีวิต... ดอกเอ๋ยเจ้าดอกอัญชัญพี่เป็นชาว
ปทุมวันขอร่วมสถาบันกับน้องเอย
(ญ) ดอกเอ๋ยเจ้าดอกชงโค ถ้าพี่อยากเป็นญาติ น้องจะสอนไขว้
ให้พี่เอย

(สร้อย)

- (ข) ตัวพี่อยู่ถึงบางแสน
 (ญ) ตัวน้องอยู่ใกล้แดนพระศาสดา
 (ข) พิชณุโลกไซ้หม้อจ๊ะ ขอมอบชีวอย่าได้ผลักใส
 (ญ) ศรีนครินทร์นั้นยังงัย
 (ข) พี่ขอรักไว้จนชั่วชีวิต... ดอกเอ๋ยเจ้าดอกผักแว่น ที่เป็นชาว
 บางแสนยังไม่มีแฟนดอกเอ๋ย
 (ญ) ดอกเอ๋ยเจ้าดอกอโศก บางแสนหลอกชาวพิชณุโลก น้องคง
 ต้องโศกเศร้าเอ๋ย
 (สร้อย)

มิตรประสาน

ประสานมิตร มิตรประสาน สายธารดวงใจ กลมเกลียวในใจ
 ใฝ่รักภักดีตรงกัน

ธารทวงแดงแรงในฤดี เป็นวาริชโลมชีวิต จิตผูกพันในสถาบันเล่าค่า
 ประสานมิตร มิตรประสาน สมานไมตรี กลมเกลียวดีดังพี่
 น้องต้องเคียงกันมา

ความทรงจำนำความเตือนใจ ยามเราไกลอาลัยนานา แหล่งศึกษามิตร
 ดีถ้วนหน้าเรา

โอ้เคยอยู่เคยเรียน พากเพียรเข้าเรียนวินฉินนี้ รื่นรมย์สมบูรณ์
 ใจเต็มที

จดจำได้ดี ต้นหลิวทิ เสนเจนตา

ประสานมิตร มิตรประสาน วิมานเคยเนาไว้ ดวงใจเรา เงามแห่ง
 มิตรชิดในวิญญา

แดนทาทแดงลมแรงไมตรี ยังคงมีเต็มดวงชีวา トラบจนฟ้าและ
 ดินกลมบหน้า ไม่กล้าย

เกรดนั้นสำคัญไฉน ?

หมูนีไปไหนๆก็ไต่ยื่นแต่คำว่า กลัวสอบตกต้องซ่อม กลัวเกรดไม่ได้ถึงสามถึงสี่ สมัยผู้เขียนนเรี จะสอบได้เท่าไรไม่สำคัญขอให้ชั้นชั้นได้เป็นพอ แม้เข้ามหาวิทยาลัยก็เลือกเรียนวิชาที่ตนรัก สอบได้คะแนนไม่เต็มไม่ว่า ขอให้ผ่านเป็นใช้ได้ แต่สมัยนี้วิชาไหนสอบผ่านง่ายๆก็เลือกวิชานั้นละ แม้อยากจะเรียนวิชาอื่นใจแทบขาด เพราะใจไม่สู้กลัวสอบตก

อันที่จริงแล้ว เกรดนั้นไม่สำคัญเลย มิได้พิสูจน์ความสามารถ และความสำเร็จของคน คุณได้เกรด B เกรด C ในวิชาที่ยากมีค่ากว่าสอบได้เกรด A ในวิชาที่ง่ายเป็นไหนๆ มีหน้าพ้้การสอบได้ที่ 1 มิได้จ้กว่าคุณจะทำงานหรือประสบความสำเร็จในการงานมากกว่าคนสอบได้ที่ 10 กว่า 20 กว่า หรือคุณจะมีความเป็นมนุษย์มีศีลธรรมมากกว่า คนที่ได้เกรด A อาจจะไม่มศีลธรรมจรรยาภ้ได้ ฉะนั้นอย่าเอาเป็นเอาตายกับเกรดเลยเพราะเกรดนั้นใช้วัดเฉพาะวิชาในวงแคบๆ าม่เกี่ยวกับชีวิตอันกว้างใหญ่ไพศาลในโลกของเราเลย..ขออย่าให้สอบตกเป็นใช้ได้

ถ้าคุณสอบได้เกรด A อยู่แล้วก็จงอย่าผยอง ตามตัวเองว่า มันพลุคหรือเปล่า คุณรู้จริงในวิชานั้นหรือเปล่าดีกว่า แต่ถ้าคุณได้เกรดค่าก็อย่าเพิกเฉย ปรบนิสัยการทำงาน ท่องบทคำราของคุณเสียใหม่ ทำความเข้าใจกับวิชาอย่างถ่องแท้ แล้วคุณจะเห็นว่าการชยิบเกรดขึ้นมานั้นไม่ยาก! ขอให้ทำจริง รู้จริง และชยิบจริงเท่านั้น เพราะเกรดมิใช่สิ่งสูงส่ง จนอาจเอือมไม่ถึง มองมันเป็นแค่สิ่งธรรมดาสามัญที่คุณสามารถเอาชนะได้ดีกว่า อย่างที่เขาว่า ความเรียนรู้ทันกันหมด

ว่าแต่ว่า ปีนีเกรดคุณค่อนข้างดีริปล่าว....อย่าไปกงไปกลัวมันเลยนะ สู้กับมันอีกตั้งเถอะนะ!

ทำยังไงถึงจะได้ เกร็ด 4

ถึงเวลาที่จะต้องบังคับตนเองให้ขยันทำการบ้านอีกแล้ว
 ถ้ายังรู้ว่าใจคอมันยังวอกแวก ซากสมาธิ เพราะเพลิกเพลิน
 กับช่วง เวลาที่ปึกเทอมมานาน ทำการบ้านอ่านหนังสือเรียน
 ไม่ค่อยรู้เรื่องละก้อ ขอแนะนำต่อไปนี้ อาจช่วยคุณได้บ้าง

1. สร้างบรรยากาศและอารมณ์ให้เหมาะๆ

อย่าพยายามทำการบ้านหรือดูหนังสือตอนกำลังอารมณ์เสียหรือ
 โกรธใครมาเป็นอันขาด รอจนกว่าจะสบายอกสบายใจเสีย
 ก่อน จึงค่อยนั่งโต๊ะหยิบการบ้านออกมาทำ อาจจะเป็นวิทยุฟัง
 เพลงเบาๆไปคัวยและภายในห้องควรมีแสงสว่างกำลังดี ไม่
 มากหรือน้อยเกินไป มีลมพัดผ่านถ่ายเทเย็นสบาย ไม่อบอ้าว
 เพราะห้องมีแสงสว่างน้อยเกินไป อากาศเย็นหรือร้อนเกินไป
 จะทำให้ร่างกายเหนื่อยและเพลียง่ายและซาคสมาธิที่จะทำงาน
 อย่างตั้งอกตั้งใจ

2. ให้เวลาในการทำงาน

การทำอะไรในเวลารีบเร่ง นอกจากใจคอเป็นกังวลแล้ว ร่าง

กายยังอ่อนเพลียไปด้วย ผลงานที่ทำมีผิดพลาดบกพร่อง ดังนั้น จึงให้เวลาในการทำงาน ทำการบ้าน ดูหนังสือมากสักนิกจะ เอาช่วงหลังอาบน้ำ อาบทำกินข้าวกินน้ำ อิ่มหน้าสำราญดีแล้ว ก็เข้าห้องทำการบ้าน ดูหนังสือสักสองชั่วโมง

3. กำหนดช่วงเวลาในการดูหนังสือ

หัดแปลงช่วงเวลา ในการทำการบ้าน และดูหนังสือเป็นตอนๆ ในแต่ละวิชา โดยอาจกำหนดไว้ในเวลา 30 นาที จากนั้น ก็ควรจะหยุดพักสัก 5-10 นาที แล้วจึงค่อยดูวิชาอื่นต่อไป พยายามอย่าทำงานทุกอย่างรวกเดียว เพราะมันจะสับสนปนเป

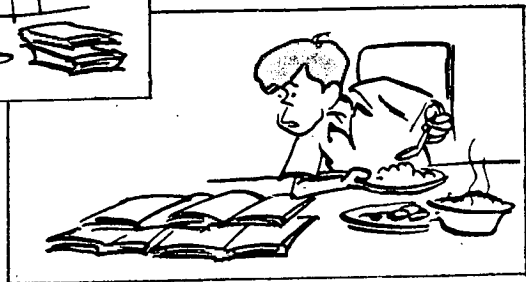
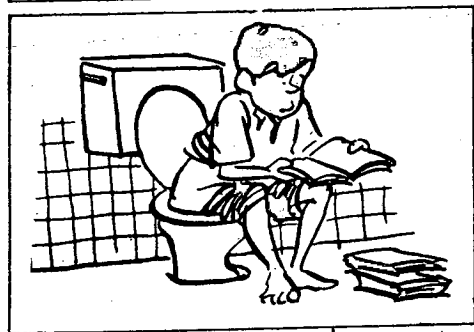
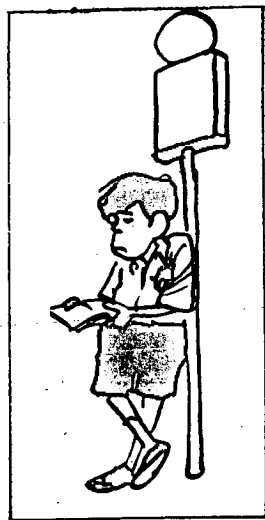
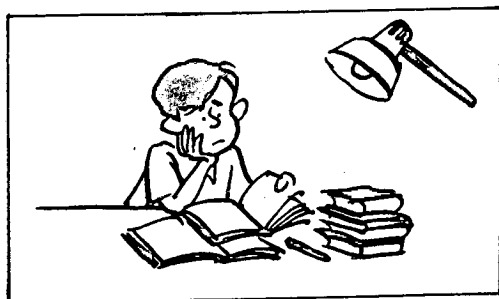
4. รักษาสุขภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอ

อย่าปล่อยให้ร่างกายทรุดโทรม กินน้อย นอนน้อย ไม่มีเวลาพักผ่อนเพียงพอ หลังจากเรียนหนังสือแล้ว ควรจะนั่งพักผ่อน ให้หายเหนื่อยเสียก่อน อาบน้ำให้สบายเนื้อสบายตัว กินข้าวให้อิ่ม สนทนาพาทิให้อิ่มอกอิ่มใจ แล้วออกไปเล่นสักครู่ใหญ่ จึงกลับเข้าห้องทำการบ้านดูหนังสือ

5. กินอาหารที่มีประโยชน์ปริมาณพอดี

อย่ากินเกินใบจนจุกแน่นไม่ปล่อยให้ท้องว่างในขณะที่จะทำการ

บ้านหรืออุหนังสือ เพราะมันจะเป็นสาเหตุให้ขาดความตั้งใจ
 ในการทำงานไป อาหารจำพวกคาร์โบไฮเดรต จะช่วยเสริม
 ให้มีแรงและกำลังภายในอยู่ได้เนิ่นนานกว่า อาหารจำพวกมี
 น้ำตาล

ดื่มน้ำ ทางใหม่

การเดินทางเริ่มต้นบนทางใหม่
 ซึ่งใครใคร่ชื่นชมอยากสมหวัง
 ไข่มุกก้าวแรกแปลกคนนำมาสำหรั
 ทิ้งความสงสัยสไปนหมายมาดี

อาจว่าแหง่อาวรณ์ในตอแรก
 เป็นความแปลกความใหม่ในต่างที่
 ดยคิดตึงดินเภาเผาตัด
 แล้งก็ทนบ่บเรวดมี้ความเคยชิน

ซึ่งหินสีถานี่ต้อวเพิ่มรส
 ต้อวเรีบนรูต้อวแคว่รสต่างเขากิน
 มีปัญญามีกำลังสร้างชีวิต
 ก้าวสู่ดินคนไหนไม่เคยสงสัย

การศึกษาเปรียบเหมือนเป็นเนื้อนรก
 หนทางการต้อวผ่านมานสสั่ง
 ก่อนสวาร์บ้วต้อวมีศกมรต้อว
 ภาทต้อวรักษาไว้ในวัยเรียน.

คุยกับพ่อ... ที่สนามหญ้า

...หวัคคีคะ...

เราได้ยินเสียงนักร้องหน้าเต็น ม.ศ.ว. ด้วยความประหลาดใจใน
ความน่ารักที่มีสัมภาระ เราจึงตรงเข้าไปคุยด้วย

เรา สอบถามประสานมิตรหรือจะ ขอคุยด้วยคนนะ...คือจะถาม
เกี่ยวกับความรู้สึกของน้องนะ

น้อง ยินดีคะ

เรา ก่อนอื่นขอทราบชื่อก่อน

น้อง ชื่อ อัจฉรา เขียวประสิทธิ์

เรา ชื่อเล่นละ

น้อง มิ่งค์ ค่ะ

เรา มาจากโรงเรียนอะไรเอ่ย

น้อง เซนต์โยเซฟคอนเวนต์ ค่ะ

เรา การสอบครั้งนี้เป็นครั้งที่เท่าไร

น้อง เป็นครั้งที่ 2 ค่ะ ปีที่แล้วเรียนอยู่ชั้น ม.5 แล้วสองมาสอบ
ดู แต่ไม่ติด (คอบแล้วก็ยังมีแฟนชาว น่ารัก)

เรา ศึกษาคณะอะไรเนี่ย

น้อง คณะศึกษาศาสตร์ ศิลป

เรา อันคับที่เท่าไรจะ

น้อง อันคับที่ 5 ค่ะ

เรา แล้วอันคับ 1 เลือกอะไรไว้จะ

น้อง คณิตศาสตร์ จูฬาค่ะ

เราคนสัมภาษณ์แก๊งง เลยถามต่อไปว่า

เรา ทำไมเลือกคณะตัวจ้ง

(เธอก็หัวเราะ แล้วตอบว่า)

น้อง ชอบทางนี้ อยากรับเป็นครู อยากรู้โรงเรียนเกี่ยวกับทางนี้

เรา ก็ใจมัยที่คิด ม.ศ.ว. ประสานมิตร นี้

น้อง ก็คือใจที่สอบติด

เรา น้องมีความเห็นอย่างไร เกี่ยวกับประสานมิตรบ้างจะ

น้อง ก็ดีนี่ค่ะ (พูกลกลางเอามือจับผมอันฟู่น้อยๆของเธอหักไว้

ข้างหู) ถ้าพูดถึงเรื่องวิชาการทางค่านการศึกษา เพราะ
ส่วนใหญ่ที่จบออกมา ก็เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียง

เรา มีค่านิยมอย่างไร เกี่ยวกับประสานมิตรนี้

น้อง ไม่คิดว่าประสานมิตร จะคำท้อยหรือก เพราะเป็นมหาวิทยาลัย
ลัยที่ต้องสอบเอ็นทรานซ์ เข้ามาเหมือนกัน มันขึ้นอยู่กับกับ
ค่านิยมของแต่ละคน แล้วแต่เขาจะคิดอย่างไร ส่วนตัวมั้งค์

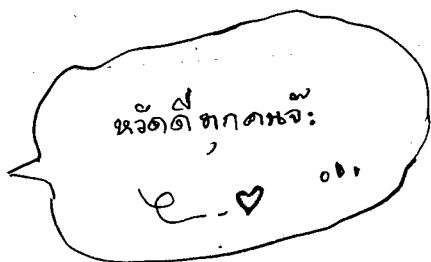
เองก็เห็นว่าดี

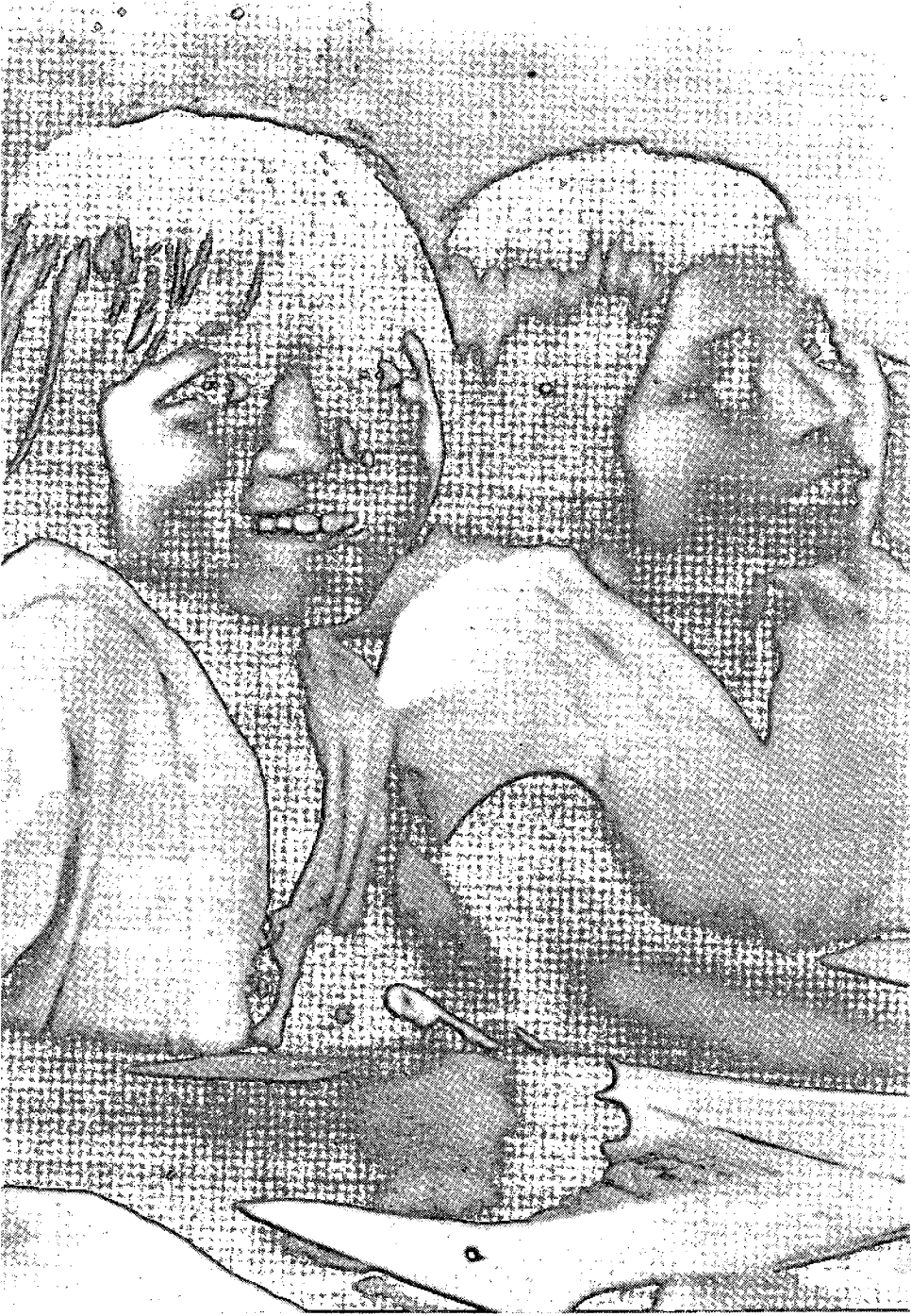
เรา แล้วเราสรุปว่าใจดีแหละเกี่ยวกับประธานมิตร

น้อง ก็เป็นมหาวิทยาลัยที่ดี เหมาะสำหรับการเรียนครู คือเป็น
สถานที่ที่ดีที่สุดใน การเรียนเป็นครูค่ะ

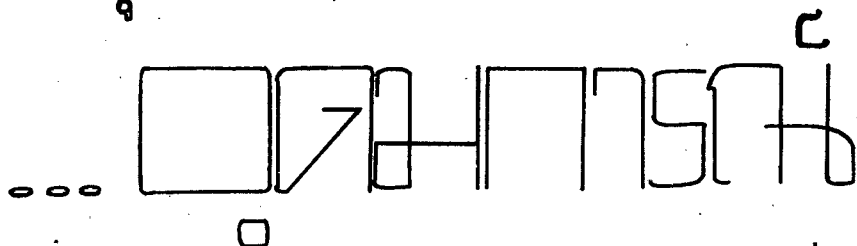
เรา ต้องชอบใจน้องมาก ที่สละเวลามากุญกับเรา
น้อง ไม่เป็นไรค่ะ หัวดีก็ค่ะ

(แล้วเธอก็เดินจากไปกับกลุ่มของหนุ่มสาวที่แออัดในบริเวณ
สถานที่ประกาศสอบเข้ามหาวิทยาลัย ที่สนามกีฬาของจุฬา)

คุยกับห้องเรื่อง

โดย ทอดปาน อาศัยชื่อ

น้องรักของพี่...

ขณะที่โลกของเรา แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ พื้นที่ พากฟ้า และพื้นน้ำ ความนึกคิดของผู้คนก็อาจแบ่งเป็น 3 ส่วนเหมือนกันคือ หลักการเหตุผลเป็นส่วนหนึ่ง ความฝันและอุดมการณ์อีกส่วนหนึ่ง และความเหลวไหลความเห็นแก่ตัวเองเป็นอีกส่วนหนึ่ง

องค์ประกอบของความนึกคิดต่างๆ เหล่านี้ ชักนำมีอิทธิพลสร้างพฤติกรรมของมนุษย์ มีทั้งดีเลว หรือยากที่คนจะเข้าใจได้ง่ายๆ มันหนักของพี่ก็มีสภาพที่คละเคล้ากันไปนี้ เพราะพี่ก็มีความเหลวไหลเห็นแก่ตัวมากเหมือนกัน เพียงแต่พยายามปิดกันมัน มุ่งแสดงแก่นในแง่เหตุผล และความฝันซึ่งเป็นอุดมการณ์

น้องรักในตอนนี้ เราลองมาคุยกันถึงเรื่องความฝันซึ่งเป็นอุดมการณ์ ซึ่งเปรียบประดุจความสูงส่งท่ามกลางของฟ้า-ฟ้า น้องรักของพี่ มนุษย์ทุกคนดูจะมีความนึกคิดส่วนนี้คล้ายกันทั้งนั้น คนหนุ่มสาวใฝ่ฝันในเรื่องของคนรักในอุดมคติของตนว่า ต้องเป็นคนคือนางนั้น มีเสน่ห์อย่างนี้ หรือใฝ่ฝันถึงบ้านในอนาคตที่อยู่บนเนินเขาล้อมรอบไปด้วยดอกไม้หอมหวล หลากสี นานาพันธุ์ ฯลฯ เพียงแค่นั้นเป็นความใฝ่ฝันส่วนตน เกิดสุขเฉพาะตัว เราจึงไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นอุดมการณ์

อุดมการณ์.. เป็นภาคหนึ่งของความคิดของมนุษย์ เมื่อยามคิดถึงเรื่องราวของสังคม อยากได้เห็นผู้คนในสังคมอยู่ในสภาพที่ค้ำจาม เป็นสุข มีความเท่าเทียมกัน มีความยุติธรรม รักใคร่ปรองคองกัน ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ค้ำจาม เพียงแต่สูงส่งเลื่อนลอย เป็นไปได้อย่างจนกลายเป็นความฝัน

น้องคงได้ยินคนโบราณของไทยเรา กล่าวถึง ยุคพระศรีอารย นั่นคือความใฝ่ฝันว่า เมื่อถึงยุคนั้นจะบังเกิดความอุดมสมบูรณ์ในทุกสิ่ง เพราะจะมีต้นกัลปพฤกษ์เกิดขึ้นในสี่มุมเมือง ใครปรารถนาสิ่งใดก็สามารถไปอธิฐานขอได้ทุกอย่าง นั่นคือ

โลกแห่งความเพ้อฝัน ไร้เหตุผล แสวงถึงความอ่อนแอเหลว-ไหล

ความเหลวไหลที่ประกอบไปด้วยหลักการและเหตุผล ที่มีชื่อเสียงมากเป็นที่กล่าวขานกันทั่วไปคือ ยูโทเปีย (Utopia.) ของ ทอร์มัส มอร์ท์ ซึ่งจะว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว น่าจะเป็นเป็นการคล้อยตามความเพ้อฝันของ พลลาโต ที่มีรัฐอุดมการณ์ของคนคือ รีพับลิก (Republic.) ซึ่งมีมาก่อน

ทั้งรีพับลิก และ ยูโทเปีย ซึ่งเปรียบเสมือนสังคมใน ความฝัน หรืออุดมการณ์นั้น เน้นหนักไปทางค่านิยมเมือง การปกครอง ระหว่างผู้ปกครองซึ่งเป็นนักปราชญ์ ผู้มีความรู้มีคุณ-ธรรมกับราษฎรที่มีคุณภาพ มีความสามารถมีเหตุผล โดยมีสิ่ง เชื่อมโยงคือ กฎหมาย หลักการ ศีลธรรม จรรยา

ที่ขอให้องสังเกตุว่า เนื่องจากสังคมแห่งความฝัน (Utopia.) เกิดจากนักคิดนักอุดมคติ ที่มีความไม่พอใจต่อ สภาพสังคม ที่มีผู้ปกครองไม่มีคุณธรรม และพลเมืองก็เหลวไหล ไร้คุณภาพ ดังนั้น สังคมแห่งความเพ้อฝันดังกล่าว จึงดูจะเน้น ในเรื่องดังกล่าวเป็นพิเศษ ซึ่งเท่ากับเป็นการเสียดสี (Satire) สังคมในยุคนั้นไปในตัวด้วย

ตรงกันข้ามกับ คาร์ล มาร์กซ์ ซึ่งเป็นนักเศรษฐศาสตร์
 เติญกับสภาพความแตกต่างระหว่างคนรวยกับคนจน เจ้าของ
 โรงงานผู้มั่งคั่งกับกรรมกรผู้ยากไร้ เขาจึงเสนอหลักการของ
 ลัทธิคอมมิวนิสต์ ที่มุ่งโค่นล้มระบบนายทุน ปรับสภาพให้บังเกิด
 ความเสมอภาคเท่าเทียมกันในทางเศรษฐกิจ ซึ่งอาจกล่าวได้
 ว่า สังคมแห่งความฝัน (Utopia.) ของเขา ก็คือ ความไม่
 มีชั้นวรรณะความเสมอภาคเท่าเทียมกันของมนุษย์นั่นเอง

ข้อแตกต่างระหว่าง ยูโทเปีย ของพลาโต , ทอมัสมอร์
 กับ ยูโทเปีย ของ มาร์ก ก็คือ กลุ่มแรก เน้นในแง่การเมือง
 การปกครอง ซึ่งเป็นหลักการของรัฐศาสตร์ (Political.)
 ขณะที่ มาร์กซ์ เน้นในแง่เศรษฐกิจ อันเป็นหลักการทางเศรษฐ
 ศาสตร์ (Economic.) แต่ข้อแตกต่างที่สำคัญก็คือ ยูโทเปีย
 ของกลุ่มแรก ดูเลื่อนลอยในวิถีทางปฏิบัติเพื่อให้ถึงอุดมการณ์นั้น
 แต่มาร์กซ์กลับเน้นการปฏิบัติ ซึ่งกำหนดถึงวิถีการปฏิบัติของมวล
 ชนโดยอาวุธและความรุนแรงไว้อย่างชัดเจน ยูโทเปีย ของ
 มาร์กซ์ จึงกลายเป็นลัทธิการเมืองที่มีหลักการอย่างมั่นคง

ถ้าอย่างงั้นจะตามพี่ว่า ตัวพี่เองนั้นมี ยูโทเปีย อยู่บ้างหรือ

ไม่...ยูโทเปีย ของที่ เกิดขึ้นจากความไม่พอใจสภาพสังคมปัจจุบันอย่างไร ?

พี่ก็คงตอบว่า พี่เองก็มี ยูโทเปียอยู่บ้างเหมือนกันเพียงแต่ยังขาดหลักการ และความลึกซึ้งตลอดจนรายละเอียดแห่งโครงร่างของสังคมอุดมการณ์ที่สมบูรณ์เพียงพอเท่านั้น

ยูโทเปียของพี่คือ ทุกคนในสังคมอุดมการณ์ จะถูกจัดแบ่งตามอาชีพความถนัดของตน บุคคลในแต่ละอาชีพนั้นมีความสำคัญเท่าเทียมกันในสังคม ไม่ว่าจะ เป็นนายกรัฐมนตรื ชาวไร่ชาวนา กรรมกร หมอ ครู ตำรวจ ทหาร ข้าราชการ คนกวาดถนน แม้กระทั่งคนล้างส้วม

คนในแต่ละอาชีพ ได้รับการยอมรับว่ามีคุณค่าต่อสังคมด้วยกันทั้งนั้น เพราะสังคมจะขาดหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่มีความสูงค่า ยิ่งใหญ่หรือกระโจกงอกง่อย ทุกคนถูกปลูกสำนึกแห่งเกียรติยศของตนเท่าเทียมกันหมด คนเสื่อมเกียรติคือ คนที่ไม่มีศรัทธาในอาชีพของตน

การเลือกอาชีพเน้นความถนัดและความสามารถที่เหมาะสมกับงานแตกต่างกันไป ไม่ใช่มุ่งเน้นแต่ความฉลาดของสมองและโอกาสแต่เพียงอย่างเดียว

เช่นตัวเองเป็นครู เพราะชอบศึกษาค้นคว้า ชอบอ่านหนังสือ ชอบสั่งสอนผู้คน แต่เพียงบินไม่เป็น ทำงานช่างก็ไม่ถนัด ที่จึงต้องเคารพในความสามารถของคนในอาชีพอื่น ปลูกปลอบใจตนเองว่า อาชีพครู เป็นอาชีพที่พี่เล่าเรียนมาโดยตรงจึงต้องมีศรัทธาในอาชีพนี้ และต้องพยายามทำหน้าที่ของคนให้ดีที่สุด

รากฐาน ยูโทเปีย ของพี่ เกิดมาจากความไม่พอใจความสับสนวุ่นวายในสังคม อันเนื่องมาจากความไม่เคารพในหน้าที่ของตนเอง ทั้งยังพลอยก้าวร้าวไปถึงอาชีพอื่นด้วย เข้าทำนองคนกวาดถนนคิดแทนนายกรัฐมนตรี สังคมเลยวุ่นวายอยู่ในปัจจุบัน พี่เองเคยวิพากษ์วิจารณ์การกระทำของผู้บังคับบัญชา แม้กระทั่งนายกรัฐมนตรี ทุกวันนี้บ่อยครั้งยังวิพากษ์วิจารณ์แสดงความไม่พึงพอใจอยู่ เพราะที่ยังมีอคติอันเกิดจากความหลงตัวอยู่เป็นอย่างมาก

แต่พอมีสำนักแห่งมโนธรรม พี่ก็หยุดเอาเสียคือๆ อายปากตนเอง ใต้แค่สำนักนี้คิดว่า ถ้าพี่ไปเป็นเขาพี่อาจทำได้ก็ไม่ได้กับเขา และข้อสำคัญคือ ถ้าพี่มีแค่ไปนั่งวิพากษ์วิจารณ์แ่งงานที่พี่ไม่เคยทำและไม่มีโอกาสจะทำได้ แล้วงานในอาชีพของพี่นั้นเล่าพี่ทำได้สมบูรณ์แล้วหรือ

ทุกวันนี้พี่จึงยอมเป็นคนคับแคบ เป็นกบอยู่ในกะลาครอบ
ก้มหน้าลงกิน ถลกแขนเสื้อแล้วลงมือทำงาน ปลุกปลอบใจให้มี
ศรัทธาในอาชีพของตนเอง หน้าที่ของครูที่คั่งมุ่นในการแสวงหา
ความรู้ ให้ความสำคัญแก่มวลศิษย์

พี่ละทิ้งลัทธิอัสวิน

ที่มันัวแต่คิดว่าตนเอง

เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สามารถจะพลิกแผ่นดิน กลับมายึดลัทธิเอกกตบุคคล

มันไม่ใช่เป็นแบบตัวใครตัวมัน

แต่เป็น เอกกตบุคคล แบบมคังปลวก ซึ่งค่างปฏิบัติหน้าที่โดยมี
จิตสำนึกร่วมกันอย่างกล้าแข็ง พี่ปลุกเร้าให้แต่ละคนเคารพใน
ศักดิ์ศรีและความยิ่งใหญ่ในอาชีพของตน ให้แต่ละคนกล้าแข็ง
ยืนหยัดอยู่ในแต่ละจุดยืนของตนในสังคม

น้องรักการที่พี่หันมาสู่เส้นทางนี้ ทำให้พี่เงียบขรึมยิ่งขึ้น
หนักแน่นและจริงจังมากขึ้น มีศรัทธาในงานของตนยิ่งขึ้น พี่ลา-
มารถอ่านเลยสภาพของครูที่คิดว่าคนทำหน้าที่เป็นเพียงคนพาย
เรือจ้างกลายมาเป็นเสมือนชาวสวนที่มีความสุขจากความเขียว
ของแมกไม้ ความภูมิใจ จากการได้เห็นความงามของสิ่งที่ตน
หุ้มเทหยาคเหงื่อแรงงานเพราะปลุกลงไป ความเป็นผู้พิทักษ์

คุ้มครองจากการที่ตนสามารถขจัดคุ้มครองโรคพิษจากแมลงนา
ชนิค

และวันหนึ่งในอนาคต พี่อาจจะเปรียบเทียบตัวเองให้เป็น
เสมือนศิลปินผู้สร้างงานอมตะนั่นคือ "มนุษย์" ศิลปินที่ไม่มีวัน
เหน็ดเหนื่อยเพราะความรักความผูกพันกับงาน ศิลปินซึ่งไม่เคย
คำนึงเรื่องค่าตอบแทนเป็นเงินทอง ถ้วนมุ่งแต่จะคิดถึงความงาม
ความยิ่งใหญ่ ความเป็นอมตะแห่งผลงานของตน

ทุกวันนี้ พุกไปก็เหมือนแกล้ง พี่กลายเป็นครูที่ไม่สามารถ
จำแม้กระทั่งเงินเดือนของตน ไม่รู้แม้กระทั่งว่าในแต่ละปีพี่จะ
ถูกลดชั้นเงินเดือน หรือไต่สามชั้น สี่ชั้น ก็ไม่ใส่ใจทั้งนั้น พี่กลายเป็น
คนหยิ่งที่ไม่ยอมลดตัวเอง มาเป็นเพียงผู้ขายแรงงานเพราะ
ถ้าทำเช่นนั้นพี่คงเหน็ดเหนื่อย และไม่กล้าแข็งดังเช่นทุกวันนี้...

หวังว่าน้องคงเข้าใจ

พี่

นางมีคา แห้ววัย

เพียงมือถนัดก็สามารถหย่อนผ้าฟ้าปก-เต็นผ้าฟ้าแห้ววัยจะ
โซ่สังโคตยุดโค

เธอ... คนหนุ่ม-สาว รุ่นใหม่ เธอเฝ้ากวาดบ้านวัยมาอีก
ก้าวหนึ่งจากสภาพของเด็กชาย เด็กหญิง-มาเป็นนวย นางสาว
จากสภาพนักเรียน ที่มีแคร์ริบและท่าควม มาเป็นนิต
ซึ่งเธอจะต้องเป็นทั้งผู้ถามที่คิ และทั้งเป็นผู้ให้และผู้รับ เมื่อเธอ
อยู่ในสภาพนิต ทลอดจนเธอต้องเป็นผู้ที่แสวงหา กลางแสงออก
และเป็นผู้นำใจในบางโอกาส

วันที่เธอกวาดเข้ามา เธออาจจะภาคภูมิใจที่เธอเป็นผู้
ชนะ ในการเรียน แต่เธออาจจะเป็นผู้แพ้ใจ ในหน้าที่การงาน
ข้างหน้า

เมื่อเธอเป็นผู้ชนะในวันนี้แล้ว เธอก็ควรจะใช้เวลาแห่งชัยชนะที่เธอได้มาให้คุณค่า เพราะไม่มีใครสามารถหยุดนาฬิกาแห่งวัยได้

จงรีบรู้ไว้ด้วยว่า ดาวแรกที่เธอเข้ามาในสถาบันแห่งนี้ยังมีสายฟ้าอันดีหลายร้อยหลายพันคู่ ที่จ้องมองเธออยู่ด้วยความหวัง
 หวังว่า... เมื่อเข้ามาแล้ว เธอจะต้องสำเร็จการศึกษา จบออกไปเป็นบัณฑิตที่มีค่าของสังคม

ความรู้มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง สุกแต่เธอจะแสวงหา การเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตการศึกษามีค่าขึ้น หรือการนั่งทบทวนกิจกรรมเพียงอย่างเดียว เธอก็จะไต่แค่ประสบความสำเร็จด้านวิชาการ - เธอต้องเป็นผู้รู้จักใช้เวลา ถ้าเธอทำได้ทั้งสองอย่างในขณะที่เป็นนิสิต นั่นแหละ เธอคือบัณฑิต ที่สังคมต้องการ
 จงเป็นผู้แสวงหา เป็นผู้รับผิดชอบ เป็นผู้ให้ที่สังคมยอมรับ จงใช้เวลาให้คุณค่า ของนาฬิกาแห่งวัย...../

จุดประสงค์ของ

โครงการ... (faint text)

คือ... (faint text)

ซึ่ง... (faint text)

นอกจากนี้... (faint text)

แล้ว... (faint text)

ยัง... (faint text)

จะ... (faint text)

โดย... (faint text)

จะ... (faint text)

เพื่อ... (faint text)

ซึ่ง... (faint text)

และ... (faint text)

รวมทั้ง... (faint text)

เมื่อเจ้าค้นหา สิ่งที่มีคุณค่า

น้องเอ๋ย...

เจ้ารู้สึกยินดีและภูมิใจมากแค่ไหน ที่ได้มาอยู่ในประธานมิตร

น้องเอ๋ย...

เจ้าภูมิใจในสถาบันที่เจ้าจะมาอยู่ หรือไม่

น้องเอ๋ย...

เจ้าหญิงในเกียรติ และศักดิ์ศรีของเจ้ามากแค่ไหน ที่เป็นลูก
ประธานมิตร

... จากหัวใจของเจ้า... เจ้าภูมิใจและยินดี... แค่นั้น...

น้องเอ๋ย...

ความยินดีของเจ้ามีติดหัวใจของเจ้าสักนิด... หรือไม่...

เจ้าคงจะเสียใจที่ได้มาเป็นลูกประธานมิตร แทนที่จะเป็น
จุฬา หรือ ธรรมศาสตร์

แต่เจ้ารูมย์... ขณะที่เจ้าเสียใจที่เจ้าจะได้เป็นลูกประธาน
มิตร

ทุกอย่างในประธานมิตร " กวางแขนกว้าง " รอรับเจ้าอยู่แล้ว
ด้วยความยินดี... อย่างที่สุด

เจ้ารูมย์... พวกเรายินดีขนาดไหน กับการมาของเจ้า...

แต่เจ้าเองกลับเสียใจ... เกียรติและศักดิ์ศรีของเจ้าหมดไป
แล้วเจ้าคิดยังงั้นในวัย

เจ้าจะรู้อะไรเกิด ว่าไม่ใช่ " สถาบัน " แห่งนี้หรอกที่ทำให้
เกียรติและศักดิ์ศรีของเจ้าหมดไป

แต่... เป็นความคิดของเจ้าเองต่างหากที่ทำลาย

โยนคำนิยามเก่าๆทิ้งไปเสียเถอะ ถึงแม้จะยากและดู
เหมือนว่า จะทำให้เจ้าคำตอย

เจ้าเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย หวังสิ่งใดกันแน่

จากชั่วหัวใจของเจ้า เจ้าหวังสิ่งใดกันแน่...

เป็นนิสิตที่อยู่ในสถาบันมีชื่อเสียงนั้นหรือ

หรือเจ้าต้องการวิชาความรู้อย่างแท้จริง

น้องเอ๋ เจ้าเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เจ้าหวังสิ่ง
ใดกันแน่...

จากหัวใจของเจ้า เจ้าหาคำตอบใดหรือยัง...

ถ้าเจ้าต้องการอยู่ในสถาบันที่มีชื่อเสียงกว่านี้ หละก็...

ไปเสียเถอะ...อย่าหว่าโล เพราะเจ้าคงจะไม่รักสถาบัน
นี้หรอก เจ้าจะเป็นตัววางเสียเปล่าๆ...

...เสียเวลาครึ่งสัปดาห์ เพื่อสอบเอ็นทรานซ์ใหม่ เสียเงิน
ไปเสียเถอะ...เจ้าอย่ามาถ่วงเลย...ถ้าหากเจ้าไม่รัก
และภูมิใจในสถาบันนี้ไปเสียเถอะ...

แต่เจ้าจะไม่หาความรู้ ห่อใจกับการมีสังคมที่กว้างขวาง
ในพื้นที่ แล้วยัง...

ก็มาเถอะ...แล้วเจ้าจะรู้ว่า ประสาสมัคร เป็นอย่างไร...

น้องเอ๋ย...เจ้าดีใจและภูมิใจแค่ไหนที่ได้มาเป็น
เลือดเตาแดง...มากชั้นหรือยัง

น้องเอ๋ย...เจ้ารู้สึกถึงความยินดีที่พวกเรารอเจ้า
หรือยัง ว่ามันมากแค่ไหน

น้องเอ๋ย...อยากจะทำ...

เจ้าเป็นเลือดเตาแดง ถ้าเจ้าไม่รักสายเลือดของเจ้า...

แล้วใครเล่าจะมารัก

น้องเอ๊ย... เจ้าอยากเข้าในมหาลัยที่มีชื่อเสียงแต่
ไม่ไค่ตั้งใจ... แล้วทำไม ถึงไม่ทำมหาลัยที่เจ้าอยู่ให้มีชื่อ
เสียง เอาเลย...

ลูกทะเลแดงไม่ทำ แล้ว ใครจะทำ

น้องเอ๊ย... ที่เขียนมาซี้ดยาว พวกเราไม่ไค่ต้องการ
ให้เจ้ารวมพลังกันสร้าง ประสาณมิตร ให้มีชื่อเสียงในสังคม
หรอกนะ...

แต่... เรากำลังบอกให้เจ้ามีความภูมิใจ และรักใน
สถานันที่เจ้าอยู่ เมื่อเจ้ารักในสถานันที่เจ้าอยู่

เมื่อเจ้ารักและภูมิใจในสถานันที่เจ้าอยู่แล้ว...

เมื่อนั้นแหละ " ประสาณมิตร ก็จะเป็นหนึ่ง "

ไม่ขอรอง ที่จะให้ " รัก "

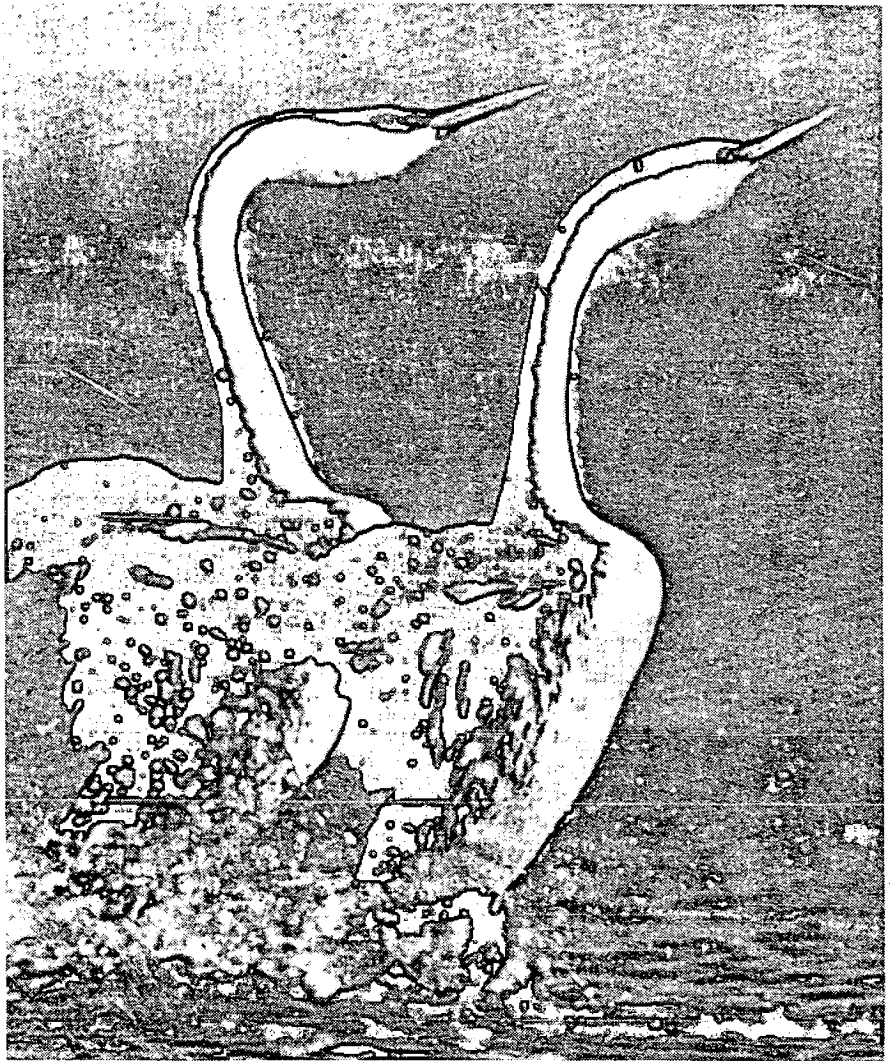
ไม่ขอรอง ที่จะให้ " ศรีทธา "

ไม่ขอรอง ที่จะให้ " ยอมรับ "

ไม่ขอรอง ที่จะให้เจ้า " ห่อใจ " และ " ภูมิใจ " ใน
สถานันแห่งนี้... เพียงแต่...

ให้เจ้าได้พบ และ รู้สึก ด้วยตัวของเจ้าเอง/

ภาพสวย ไว้ดู คำคม ไว้คิด
ของขวัญ ให้ผู้อื่น ของฝัน ให้ตัวเอง

เรื่องสั้น เรื่องสั้น เรื่องสั้น

ผีกลางแดด

77

โดย...ชาติ กอบจิตติ

"เมฆเอ็งเป็นไงบ้างละ" ชายชราเงยหน้าถามชายหนุ่ม

"จะคลอกลงไม่กัวันแล้ว ที่นี้...ทำอะไรไม่ค่อยไหว"

ชายหนุ่มตอบเนือซๆ

"อ้อ...แชน้อย..." ชายชราว่าเบาๆ แกลงไม่สามารถ
เลือกหาคำพูดที่ดีกว่านี้ หรือบางทีแกอาจจะคิดว่า มันคงแย่เอา
การอยู่สำหรับไอ้หนุ่มนี้ ถ้ามันจะมีลูกในตอนนี้

ชายหนุ่มไม่พูดอะไร มีเพียงเสียงลอดจากลำคอ ดัง หึ หึ
แทบจะไม่ได้ยิน

ชายชราวาดสายตาออกจากใบหน้าของชายหนุ่ม แลไปยัง
แดดที่จั่วอาบเสาลานหญ้า

"แดดมันยังร้อนอยู่ อีกประเดี๋ยวค่อยออกไปว่ากันต่อ"

แดดพูดเหมือนพิมพ์คำคนเดี๋ยวนั้น

ถึงคู่กำลังอาทิตย์ร่มเงาของตนหูกวาง หลบแดดขามเพียง
เขาถนัดครามที่จะออกจากร่างแดดนั้นในตอนนี้ ด้วยว่าเที่ยงสนมัน

มาหย่อนก้นลงใต้คนหูขวางได้เพียงครู่เดียว เพียงเพื่อพอกัน
 ชาวกลางวัน และหลังมือกกลางวันเช่นนี้ เขาทั้งคู่ควรจะพึดพอน
 กันสักหน่อยเพื่อให้ชาวเรียงเม็ด ค่ายเข้าไป

ดูเหมือนชายหนุ่มคงคิดเห็นเช่นทำนองที่ว่า เขาจึงไม่คิด-
 คำนอนใดกับคำพูดของชายชรา

"แล้วลูกมึงออกมา จะทำยังไงกันล่ะ" ชายชราหาเรื่อง
 ชนมาพูดอีก

"เลี้ยงสี่ ฉันก็รักลูกเหมือนกัน....." ชายหนุ่มตอบ
 ซื่อๆ ด้วยท่าทางซังกะตาย "...อย่าพูดเรื่องนี้ดีกว่าลุง พูด
 แลวกลุ่มเปลา ๆ...นี่ เ็นนี่ต้องซื้อข้าวสารอีก ซี่...ข้าง
 มันเถอะ คุยกันเรื่องอื่นดีกว่า" เขากระเียบเขาเอนหลังพังกับ
 คนหูขวาง เขยียดขาทั้งคู่ออกไป ชบับตัวเล็กน้อยเพื่อไ้หนึ่งพังก
 กับคนหูขวาง

ในท่าสบาย ๆ สายตาหอคมมองออกยังลานหญ้ากลางแดด ซึ่งถูก
 ตางได้เกินครึ่งแล้ว เขาไม่ได้จับจ้องสิ่งใดเป็นพิเศษ เพียงแต่
 ปล่อยให้สายตาไป

ชายชราเห็นเขาถนอมา ๆ กับกองหญ้า ท่าทางเห็นคน
กำลังจัดเตรียมที่นอน เสริมแฉางเขนตัวลงนอน ตรงเสียง
.....อ้อม ๆ อย่างแสนสบาย

ความเงยเงงาผ่านไปสักครู่หนึ่ง เงยแบแต่เตียงลม
ตลอดเวลาดังแต่เริ่มถึงมือคายนหญ้าในคอนเข้า ก็เงยจะได้พูด
จากันข้างในตอนพักเที่ยงนี้เอง

"เออ คนเรานี้ถนอหนักหญ้าโคกคี่สินะ" แก่เปรยขึ้นหลัง
จากที่นอนดังอย่างสุขสบายบนกองหญ้า พยายามมองดูคนหญ้าที่นอน
ถืออยู่ในมือ พลิกไป-มา เหมือนไม้มีอะไรทำ

ชายหนุ่มคงคลายกังวลลงบ้าง ที่เรื่องคุชโลงนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับ
กับเรื่องลูกเมียของเขา

"คี่คี่สูง แต่มั่นกินไม้โคกนะสิ" เขาพูดขำ ๆ สายตายัง
คงทอดสู่เบื้องหน้า

"เอ็งเคยลองแล้วเรอะ ถึงรู้ว่ามันกินไม้โคก" ชายชราพูด
ขึ้นลอย ๆ โดยไม้โคกมองดูสนทนา สายตาของแกยังคงพินิจอยู่กับ
คนหญ้าในมือ

"อ้าว แล้วทำไมลุงถึงรู้ว่ากินได้"

"ข้าไม่ได้บอกว่าคุณกินได้ ข้าว่ากินได้ก็กินนะสิ" ทางเสียงของชายชราที่มีเสียงหัวเราะประปนอยู่ เช่นคนแก่อารมณ์ดี

"เอ็งดูอย่างทนายสิ มันก็กินหญ้า มามันก็กินหญ้า หมาแมวเวลามันไม่สบายมันก็หาหญ้ากิน แล้วทำไมคนเราจะไม่กินได้"

"นี่ลุงต้องลองก่อนเป็นคนแรก ถ้าลุงกินได้ฉันเอาถ้วยแฉะๆ" ชายหนุ่มอาจจะนึกเป็นจริงขึ้นมาบ้างกับความคิดของชายชรา เขาหันหน้ามองไปทางชายชรา แต่ยังคงนั่งเหยียดขาอยู่ในท่าเดิม

"ข้าว่ามันน่าจะกินได้น่า แต่ยังไม่เห็นใครลองกินเท่านั้นหรอก คนมันยังไม่อดถึงขนาด แต่ก็จวนแล้วละ อีกหน่อยมันต้องมีคนกินเชื่อตาเถอะ"

"ถ้ามันกินได้จริง ๆ ก็กินนะสิ" ชายหนุ่มพูดเหมือนประชด

"บนโลกเรานี้ ยังมีคนไม่ใบหูอีกเยอะแยะ ที่เรายังไม่เคยลองกินกัน" ชายชราพูดไปเรื่อยตามความคิดของแก

"เอาน่า ลุงนี่แหละลองเคยเป็นคนแรก ที่ถืออยู่ในมือนั่นไง ลองดูเลย" ลีหน้าของชายหนุ่มดูรื่นเริงขึ้นมาบ้าง

"เอ็งดูอย่างกัญชาสิ ไอ้ท่า ต้นไม้ในโลกมันมีที่มันก็แสนชนิด ก็นับรู้อย่างไรว่าไอ้คนอย่างนี้ เอาไปสูบล้วนทำให้หัวเราะได้ เอ้า เอ็งว่าน่าแปลกมั๊ยละ"

ชายหนุ่มไม่ตอบคำถามของแก เขาเพียงแต่พูดกลัวเสียงหัวเราะออกมา

"เออน่า ไม่คงพูดหว่าหรือก ลุงลองเลย"

"เฮ้ย เอาไว้อ่อน ใจเย็น ๆ ข่าวนสารของชายยังไม่หมดนี่ว่า ของเอ็งเมื่อก่อนเห็นว่ามันหมดแล้วไม่ใช่เรอะ เอ็งนั่นแหละทดลองก่อน....."

ชายหนุ่มหัวเราะขึ้นเมื่อตัวเองโดนตอกย้ำเรื่องข่าวนสาร

ชายชราอนยิ้มเห็นเห็นหลอสองสีหน้าของแก

"ถ้าพวกเรากินหญ้าโตกคงสบาย....." ชายชราโยนต้น

หญ้าในมือทิ้ง แกกำลังยิ้มอย่างอารมณ์ดี รวากับกำลังฝันเห็นภาพของความสุขสบาย ที่คนอย่างแกจะได้รับ "...ถ้าเอ็งกินหญ้าได้นะ เอ็งก็ไม่ต้องไปบื้อข้าวเขากิน เจอหญ้าที่ไหนก็ถอนใส่ปากเคี้ยวตุ้ย ๆ กลับบ้านก็เอาไปฝากลูกเมีย ถ้าขี้เกียจออกจากบ้านบ่อย ๆ ก็ถอนหญ้าใส่กระสอบไปไว้นั่งกินนอนกินให้สบาย

ใจ เอ็งจะทุนไว้กินก็กระสอบก็ได้ ไม่มีคนเขาวัว เพราะหอยมัน
ไม่มีค่าอะไร คนแถวนี้เขาก็ไม่ได้เลี้ยงวัวเลี้ยงควายเอาไว้ครก
ทางเขาเปล่า ๆ ต้องเคี้ยวรอนมาจากเราอีก เห็นมะที่นี้เราก็ก
สบายแล้วมีกินครบทุกมือไม่อดไม่ยาก แลมยังไม่ต้องทำงาน
หนักเหมือนอย่างทุกวันนี้ควย..." ชายชราขยับหัวก้มแสงแดด
ที่แทงลอดจากใบหูกว้าง ลงมาแหงตา

"จริงของลุง"

"หรือว่าวันไหนเอ็งเกิดนึกครึ้มขึ้นมา ก็หางานทำสักพัก
เก็บเงินเป็นค่ารถไว้สักร้อยสองร้อย พาลูกเมียไปหาญาติกิน
แถวต่างจังหวัด เป็นการหาครอบครัวไปเที่ยวพักผ่อน แต่เอ็ง
อย่าเลือกทานไปเที่ยวแถวชายทะเลกับตัวกัน..." แลเว้นระ
ยะพูด เหมือนล่อให้เขาสงสัย

"ทำไม"

"จะพากันไปอดตายนะสิ เพราะเรายังกินทรายกันไม่ได้
นะ..." ชายชราหัวเราะออกมาเสียงดัง ชายหนุ่มพลอยยิ้ม

"เอ...แต่ฉันว่า คนเรากินหอยอย่างเดี๋ยวนี้อาจไม่ได้หอยกิน
เราต้องกินเนื้อด้วย ถ้างั้นไม่มีแรง"

"ทำไมจะกินหญ้าอย่างเดี๋ยวมั้ได้วะ เอ็งดูควายสี มันกิน
หญ้าอย่างเดี๋ยวมันก็อยู่ได้ แข็งแรงจะตายหา แข็งแรงกว่าคน
เสียอีก เอา หรือจะดูมากได้ มามันก็กินหญ้าอย่างเดี๋ยวมันยัง
แข็งแรงเลย แดมยังวิ่งเร็วเสียอีก เร็วกว่าคนตั้งเขอะแยะเร็ว
พอกับรถขนถ่อละมัง..."

"ถ้าจะจริง ที่นี้ถ้าพวกเราเห็นมากินหญ้านั้นหมด แล้วชาวละ
จะเอาไปไว้ไหน" เขาเริ่มนึกถึงตัวขึ้นมาอีก

"จะเอาไปไว้ไหน" ชายชราเน้นเสียงสูง "...พวกคน
รวยเขาก็กินกันนะสิ เหลือกก็ส่งออกไปขายเมืองนอกให้หมด ได้
ราคาดีเสียอีก นำเงินเข้าประเทศเพิ่มชนอีกปีละหลาย"

"ฮือ...ถ้าเรากินหญ้านั้นนอกจากเราจะสบายแล้ว ยังช่วย
พัฒนาประเทศอีกนะ" ท่าทางเขาพูดเหมือนกำลังภาวนุมิใจ

"เอ็งรู้อยู่ที่เรากินหญ้าแล้ว ตัวเราจะเป็นยังไงบ้าง" แด
ถามเหมือนเด็ก ๆ

ถามเหมือนเด็ก ๆ เล่นคำถาม อะไรเอ่ย

"อ่าว ก็สบายอย่างลุงว่าไงเด้า"

"ไม่ ไม่ นอกจากสบายแล้วยังมีอะไรอีก" แดนอนยิ้ม

ชายหนุ่มเงยชมอยู่สักพักหนึ่ง

"ซี ไม่รู้" ชายหนุ่มสั่นหัว

"กินหญ้าแล้วพวกเราก็จะแข็งแรง ออทน ไม่เจ็บไข้เหมือนวัวเหมือนควาย แล้วที่สำคัญเราก็จะวิ่งเร็วเหมือนม้า..."
แกพูดยังไม่ทันจบ แต่กลิ่นหัวเราะไว้มันอยู่ ชายชราอนหัวเราะจนตัวสั่น

"...เห็นเืองลองนี่ภาพคูลี จะไปไหนมาไหนก็ไม่ต้องพึ่งรถเมล์ แม่-งจะขึ้นราคาก็ให้มันขึ้นไป เราก็วิ่งเอา ไม่ต้องไปง้อมัน ไปเร็วกว่ามันเสียอีก เพราะเราไม่ต้องจอดป้าย ไม่ต้องคิดไฟแดง ก็ไม่กักรั้งแข่งกับมันเสียเลย เว้นแต่ว่า เืองจะพาลูกเมียไปเที่ยวต่างจังหวัดเท่านั้นล่ะ ต้องพึ่งมันหน่อย เพราะมันไกล..."

"แต่ถึงยังไงเราก็ยังไม่สบายหรอก ฉันทว่าเราก็ต้องทำงานอยู่ดี เอา อย่างค่าเช่าห้อง ค่าน้ำ ค่าไฟ เราก็ต้องจ่าย เขาเป็นเงินใช้ใหม่" ชายหนุ่มซัดขึ้นในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งยังพูดไม่จบ

"ใช่ เราต้องทำงานใช้ แต่ดาเราก็กินหญ้าแทนข้าว ก็ตัดรายจ่ายเรื่องค่ากับข้าวไปไงละ เืองกับข้าพุดวันนี้ที่มันไม่เหลือ

นี่ไม่ใช่อะไรหรอก ถ้าชาวมันแตกหมด เจพาะถ้าชาวกั๊กยังมา
ไม่เคยจะพ่อยู่แต่มาใช้ใหม่ละ บางหมอก้อมบางหมอกไม่อ้อม แต่ถ้า
เอ็งกินหญ้า เอ็งก็อ้อมทุกมือ เงินที่หามาได้ แทนที่จะหยกไว้กับคำ
ใช้จ่ายพวกนี้ เอ็งอาจจะเหลือเก็บไว้ นึกความสุขเล็กๆ น้อยๆ
สมมุติว่าลูกเมียเอ็งอszakจะมีโทรทัศน์ไว้ดูสักเครื่อง เอ็งก็มีโอ
กาสเก็บออมไว้ซื้อได้ใช้มีละ" ชายชราพูดเรื่องน่าฟังด้วย
น้ำเสียงชวนฟัง

ใบหน้าของชายหนุ่ม เหลอเคลิ้มไปกับคำพูดของชายชรา
แวบหนึ่งดูเหมือนเขากำลังมีความสุข เขาอาจจะกำลังคิดถึง
ว่า ถ้าเขาจะมีลูกอีกสักคนสองคน คงไม่ใช่เรื่องลำบากลำ
บนอะไรนัก ถ้าเขาและลูกๆ สามารถกินหญ้าได้

ชายชราคงสังเกตเห็นริ้วรอยของความสุขบนใบหน้าของชาย
หนุ่ม ก่อนเลื่อนหายใจไป

"เป็นไงดีมีัย"

"แล้วถ้าเกิดหญ้ามันหมดละ จะทำอย่างไรกัน ดูอย่าง
ข้าวโอซาเมื่อก่อนซิ หอพวกเราก็น่ากินกันมากกั๊กมันยังหมด
เลย" ชายหนุ่มไม่วายภาเหตุดอก

"ไฉนหน่า หนุ่ยมันจะหมดยังไงวะ หนุ่ยที่นั่นมันมีเยอะกว่าชาว
 ไมธุกี่เท่า ขนาดข้าวปลูกไม่กี่จังหวัดนะ คนทั้งประเทศยังกิน
 ไม่หมดเลย ต้องเหลือส่งนอก ไฉนเอ็งว่าข้าวชาวมันหมดนะ
 เพราะเอ็งไม่มีเงินซื้อข้าวแพงๆ กินต่างหาก เงินเอ็งหมด ไม่
 ใช้ชาวมันหมด แต่ว่าหนุ่ยนี้ไม่มีวันหมดหรอกเอ็งเชื่อข้าเถอะ
 เอ็งลองดูสิ ไปไหนมาไหนก็เจอแต่หนุ่ย ข้าวหนุ่ยนี้ทุกจังหวัด
 แล้วหนุ่ยมันทนไว้อย่างไร ไม่มีน้ำ ไม่มีฝน หนุ่ยมันก็ทนอยู่ได้ ไม่ต้อง
 มีใครคอยดูแล ขึ้นได้ทั้งปี แล้วมันขึ้นเร็วเสียด้วย ถางเดือนวัน
 นี้ สองสามวันมันก็ขึ้นเต็มอีกแล้ว..." แกขยับหัวหันสีแดงแดงที่
 ลอดลงมาอีกครั้ง

"แล้วทำไมลุงไม่ลองกินดูล่ะ หวังลุงพูดแล้วฉันเห็นดีด้วยนะ"
 ชายหนุ่มพูด น้ำเสียงเขาค่อยไปทางจริงจัง ชายชราขม

"ปากทองชาวมันเคยขามาแต่เด็กๆ ข้าวปลูกเอ็งนี่แหละ
 เหมาะ ถ้ามันออกมาแล้วเริ่มเลี้ยงมันด้วยหนุ่ยเสียเลย ทองใส่
 มันจะได้เคยเอาไว้ โตขึ้นมามันจะได้สบาย...แบบว่า แบบ-
 กล้วย..." ชายชราหัวเราะเบาๆ บังบอกอารมณ์ดี ชายหนุ่ม
 เหลืองแต่ยิ้ม ไม่โต้ตอบอะไร หันมองลานหนุ่ยเบื้องหน้า

ลมเช่นแรกพัดโชยมา หวังดูทางเรียบลง ฆ่าคนราบจะฆ่าช
 ญุมอาจจะกำลังคิดหาดูทาง เรื่องคิดหาอยู่...อาภา

"เออ แต่ทำไมไถโว้ย ไถไถๆ" ฆ่าคนราบโผล่ขึ้นกลาง
 ความเงียม เหมือนกับเพิ่งคิดอะไรขึ้นมาได้

"ฮึ่ม ถึงลูกจันออกมา จันก็ยังไม่ไถมันคิดอะไรจัน คนแรกต้อง
 เป็นลูก ถ้าลูกจันไถไถคาจันจะคิดเป็นคนที่สอง เขี่ยจันที่สาม
 แล้วถึงจะไถลูก..." เขานั่งกลับมาพูด เหมือนใจก็คิดวางหน้าไว้
 แล้ว

"เปล่า ข้าไม่ได้พูดถึงเรื่องลูกจัน"

"แล้วอะไรไถไถ ที่ลูกจัน"

"อ้าว ถ้าเรากินหญ้า ใครเขาขอมให้เรากินทองเขาจริงๆ
 ละ"

"ทำไม เขาถึงไถไถเปล่าประโยชน์ ถ้าเรากินหญ้าให้เขา
 ก็ดีเสียอีกนะสิ เขาจะไถไถต้องเสียเงินมาจ้างเรากินหญ้า"
 ชายหนุ่มยอนตอบตามความคิดของเขา

"เปล่าประโยชน์ยังไง ใบเมื่อเรากินได้ เขาก็เอามาขาย
 เรานะสิไถไถ เรื่องอะไรเขาจะทิ้งไว้เปล่า ๆ"

"เออ..." ชายหนุ่มครางออกมาก่อนที่จะหวั่นไหวและถ่มอย่าง
ขบขัน "ซี...ต้องซื้อพริก" คงคลายจากขบขันแล้ว เขาจึง
พูดขึ้นมา

"แต่พริกมันก็มีเยอะ อย่างลุงว่าเมื่อไหร่ เราก็ไปหากินที่
อื่นก็ได้"

"ลูกคะ มันมีเยอะจริง แต่ที่กินที่พริกมันขมอยู่ มันไม่ใช่ของ
เรานี้ เอ็งจะไปกินพริกในที่ดินของคนอื่นเขาได้ยังไงเด้อ ขึ้น
ไปกินเขาก็จับเข้ากระรางเอานะสิ"

"โอ๊ย มันเกินไป จะมาจากมาจับอะไรกัน แต่กินพริกแล้ว
เอง" ชายหนุ่มร้องขึ้นเหมือนมันเป็นเรื่องเหลวไหล

"ทำไมละ... (ชายชราพูดด้วยเสียงปรกติ)...ถ้ามีคนต้อง
การกินมากๆ เจ้าของที่เขาจ้างคนมาคอยดูแล คอยเก็บเกี่ยว
เอาไว้นายไม่ได้ทว่าเธอ ดีกว่าจะมาให้เรากินเปล่าๆ เป็นราย
ได้ของเขาอีกทางหนึ่ง"

"ดังนั้นเราปลูกกินเองก็ได้" เขายังไม่สิ้นความพยายาม

"เอ็งจะเอาที่ดินที่ไหนมาปลูก ปลูกในห้องเช่าเอ็งเธอะ
จะนอนตรงไหนละ รึว่าจะปลูกใส่กลางแจ้ง ข้าว่าถ้าปลูกใส่กระ

วางรับรองไม่พอกินหรืออก พอกินหรือราย เมื่อเอ็งกับเอ็งทองหะ
เลาะกันแน่ ๆ เพราะแย่งหุ่กั๊กันกิน" ชายชราหัวเราะเบาๆ
แกคกงักกั๊กภาพที่แกพูดถึง

"แต่ยังงี้ๆ ถ้าเขาจะขาย มันก็คงถูกกว่าข้าวเขอะแหละ"
ชายหนุ่มหาทางออกใหม่

"ถ้าเกิดเราต้องการกินกันมากๆ เขา เพราะต่างคนต่าง
คิดว่ามันถูกใช้ใหม่ พวกขอค้าเขาก็กักตุนไว้อีก กักไว้ให้เรากิน
กันมากๆ แล้วคอยเอาออกมาขาย รากามันก็คงไม่ค้าแบบเอ็ง
ว่าหรือ"

"แต่หุ่กั๊กันมีเขอะนี้ รากามันคงถูกกว่าอยู่แล้ว"

"มีเขอะนักเรอะ มีเขอะนักเขาก็เห่าหึงเสียข้างก็ได้ ให้
มันเหลือน้อยๆ เอ็งไม่เคยรู้เรื่องที่เขาเอาถูกไปทิ้งหะเล
เพราะมันมีเขอะไป เขากั๊กักรากาโกมันจะถูก..."ชายชรา
ว่า ทลางมอหน้าชายหนุ่ม

"ถ้างั้นเราก็คงซื้อหุ่กั๊กั๊กินนะสิ" ชายหนุ่มเสียงอ่อน

"เออ" ชายชราหัวเราะ

"เอ้า ถ้างั้นเราก็คงซื้อข้าวไม่ดีกว่าหรือ"

"ไม่ได้แล้ว ถึงตอนนั้นเองกลับไปกินข้าวไม่ได้แล้ว พอ
เขารู้ว่าเองกินไม่ได้ เรื่องอะไรเขาจะให้เองกลับไปกินข้าว
เขาก็ออกนอกหมอก หรือไม่กินจนราคาข้าวใหม่สูงขึ้นไป จนเอง
ไม่มีปัญญาซื้อ แล้วเองก็ต้องไปซื้อที่เขาอื่น ก็ไม่คิดว่าเอง
จะต้องไปยื่นเขาคิวซื้อหมอกินควยฆ่า" ชายชราหัวเราะลั่น

"ไม่เอาแล้ว งั้นลุงอย่ากินก็แล้ว อย่าเลย" ชายหนุ่มพูด
อย่างไม่ใยดี ก่อนเบนสายตาดูจากชายชราสู่ด้านหน้า หมอกที่เคย
คิดจะกินเมื่อครู่

ชายชราหัวเราะเบาๆ กับท่าทางของชายหนุ่ม

ทั้งคู่เงยงันลง ความเพ่งกันของเขาสลายไป

...เงาของต้นไม้ทิวาวาง เริ่มเขย่งไปทางทิศตะวันออก
แล้วชายชราลุกขึ้นยืน ปิดเต็นท์อย่างซุ่มซ่ามขึ้นมากับเสื้อกางเกง

"เอากันต่อหรือยังละ" ชายชราเอ่ยชวน

ชายชราลุกขึ้นยืน บิดตัวซ้ายขวา เสียงกระดูกกลั่นกรอบ
แกรบ เขาไม่ได้พูดอะไร

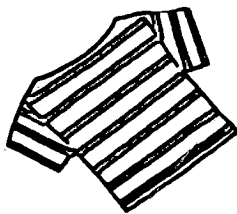
ชายชราทมิฬหีบหมวกสานปีกกว้าง ขึ้นมาสวมคลุมผมสี่ซีก
เดาของแก

विद्यया ऽमृतमश्नुते

ชายหนุ่มสวมหมวกทับผมสีดำของเขา แล้วมองหิบบมีค
มาดีโอไว้ พลังหยอกเอนกับชายหนุ่ม

"คนอย่างเอ็งกะชา ไม่วาจะกินหมูหรือกินข้าว มันก็ต้อง
ทำงานอย่างนี้ไปวันยังค่ำละวะ" แก้วเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

...ร่างของคนทั้งสองเดินถือมีคฉายู๋ หนีจากรมเงา
อันนอญนิกของถนนกว้างเข้าสู่เขตทองแดงรอน...../

“ก้าวแรกก้าวสุดท้าย” ดีย
 ก้าวต่อไปวันใช้ประชาชน”

ผูกขวัญ เพื่อนใหม่

ร่วมใจศึกรบกัน

คือคือความหวัง

ด้วยรัก...

๗๗๗

พรรคพลังประชาชน

อภินันทนาการจาก

คุณ สยาม ขาวปลื้ม

อภินันทนาการ

จาก

บริษัท เคลลีอินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด

ตัวแทนจำหน่าย เครื่องสูบน้ำ มอเตอร์ไฟฟ้า ทุกชนิด

1775 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ

โทร. 2520546-9

ร่วมขจัดคอร์ปชั่นให้สิ้น เพื่อแผ่นดินไทยอยู่รอด

ขอแสดงความยินดีกับ
นิสิตใหม่ชาว เทา – แดง

จ ำ ก

- กลุ่มพลังอิสระ
- ชมรมอาชีพะเสรี
- สมาพันธ์นิสิต นักศึกษา แห่งประเทศไทย

บัญชีกำหนด

_____	จิม	สาราณียากร
_____	จิม	x x x x x x	ประจำ
_____	กบ	ประจำ
_____	+ MOO	x x x x x x	ศิลปะ
_____	โจ	ศิลปะ
_____	จิม	x x x x x x	บทความ
_____	อาม	กำลังใจ
_____	อ	x x x x x x	กำลังใจ
_____	อิม	กอง
_____	สา	x x x x x x	สมัย
_____	ปอ	กอง

ที่ช่วยกัน... ลุย... มาโดยตลอด

ขอเสียดายความยินดีกับน้องใหม่ทุกคน และ
กล่าวสวัสดิ์กับทุกคนเหมือนทุกคน ด้วยรอยยิ้ม
ที่อบอุ่น อวลกลิ่นอายมีศรัทธา และความเมตตา

การสวดมนต์ด้วยความซื่อสัตย์ จิตเป็นสุขอย่าง
สงบ: กอบุศลมาตลอดมาอย่าง จนรวมทั่วอุปสรรค
ที่มีอยู่ยากง่าย เกลื่อน วารสาร " ดั่งใจใหม่ " และมี
ด้วยช่วงเวลาจำกัด ด้วยความรีบเร่ง การประชุม-
การณ์ และ สิ่งต่างต่างที่ประหลาดใจไม่ทัน

ผลงานที่ออกมา เรารู้สึกว่าเหมือนทั้งหมด
ดว: ได้เริ่ม และยอมรับในผลงานที่กระทำโดย
ตนกลุ่มมา

จากใจจริง

